HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2022 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 2022

Kostel Jména Panny Marie v Sepekově

Sepekov patří k nejstarším osadám na severu jižních Čech a nachází se mezi Milevskem a Táborem asi 4 kilometry od Milevska. Historicky je Sepekov doložen roku 1243, kdy patřil rodu Vítkovců. Potom postupně přešel na Rožmberky, Šternberky a nakonec na Hodějovské z Hodějova, kterým jako protestantům byl po bitvě na Bílé hoře majetek zkonfiskován a dán v roce 1622 do správy Královské kanonie premonstrátů v Praze na Strahově. Již kolem roku 1321 byl v Sepekově z iniciativy pražského biskupa Jana IV. z Dražic postaven gotický kostel svatého Mikuláše.

Historie Mariánské svatyně v Sepekově sahá zřejmě až do předhusitské doby. Podle staré tradice daroval Sepekovu první mariánský milostný obraz a sošku opat Jarloch z milevského premonstrátského kláštera založeného 1184. Sošku zhotovil sázavský opat Božetěch již koncem 11. století. Nedaleko kostela sv. Mikuláše byla posatvena kaple Panny Marie, kterou pak mnozí naši předkové často navštěvovali s touhou být vyslyšení a utíkali se zde pod ochranu Matky Boží. V 16. a 17. století, když byli katoličtí kněží v Sepekově nahrazeni evangelickými, místní katoličtí věřící konali pobožnosti v kapli Panny Marie, která již byla značně zvětšená. Když panství připadlo r.1581 Hodějovským, byla mariánská kaple nekatolíky vyplenčna a soška Panny Marie na popud kazatele Trojana rozsekána. Katolíkům se naštěstí podařilo zachránit a bezpečně ukrýt obraz Panny Marie. Po třicetileté válce pak premonstráti z Milevska v letech 1654 – 1658 poutní kapli zasvěcenou tehdy Narození Panny Marie obnovili. Spolu s úctou k starobylému obrazu se šířily také zvěsti o zázračných uzdraveních, především jednoho malého slepého chlapce z Uher. V 18. století již kaple poutníkům nepostačovala, a tak bylo rozhodnuto zbudovat nový kostel.

Kostel Jména Panny Marie a celý poutní areál byl postaven z rozhodnutí strahovského opata Mariana Hermanna. V roce 1730 byl položen základní kámen chrámu, jehož architektonický návrh nese stopy K. I. Dientzenhofera. Kostel byl dokončen již v roce 1733 a 26. září byl do něho slavnostně přenesen Milostný obraz Panny Marie Sepekovské a 27. září byl vysvěcen ke cti Jména Panny Marie světícím biskupem Janem Rudolfem, hrabětem Šporkem. V kostele byly postaveny barokní varhany vyrobené v dílně Bedřicha Semeráda. Od roku 1739 byl u Kostela Panny Marie ustanoven kaplan a o tři roky později k němu přibyl ještě druhý kněz. V roce 1760 se

Interiér kostela Jména Panny Marie v Sepekově

začalo na popud opata Gabriela Václava Kaspara se stavbou ambitů. O dokončení ambitů se v roce 1767 zasloužil opat František Michael Daller. Kostel připomíná chrám na Svaté Hoře v Příbrami. Někdy se mu také říká jihočeská Svatá Hora. Po zrušení milevského převorství Josefem II. v roce 1785 byla v Sepekově zřízena lokalie a ta byla v roce 1858 povýšena na faru. Kostel sv. Mikuláše byl uzavřen jako nadbytečný a v roce 1788 byl i s věží a přilehlým hřbitovem prodán ve veřejné dražbě a následně přestavěn na obytný dům se sedmi byty, kostelní věž byla zbourána, zůstaly pouze obvodové zdi.

Centrální stavba chrámu Jména Panny Marie je oválná, s pravoúhlým presbytářem a hranolovou věží na západní straně. Vnitřní prostor chrámové lodi je ve tvaru elipsy, delší strana měří 14,5 metru a kratší osa měří 12 metrů. Kostel Panny Marie má tři vchody. Nad hlavním vchodem je třípatrová věž ozdobená sochou Neposkvrněné Panny Marie a sv. Jakuba a sv. Vavřince.

Malby v interiéru chrámu na kopulovité klenbě jsou od premonstrátského barokního malíře P. Siarda Noseckého z roku 1732. Tento malíř zhotovil též známé fresky v chrámu Panny Marie na Strahově i teologickém sále, kapitulní síni a letním refektáři strahovského kláštera. Fresky v lodi Sepekovského chrámu zobrazují témata Loretánských litanií – Panna Maria Brána nebeská, Hvězda jitřní, Uzdravení nemocných a Útočiště hříšníků. Velká freska v presbytáři nad hlavním oltářem znázorňuje hold Panně Marii.

Na hlavním pozdně barokním oltáři jsou vedle svatostánku sochy svaté Ludmily a svatého Václava. Nad nimi je dvojicí andělů nesen obraz Matky Boží. Milostný obraz Panny Marie Sepekovské, byl součástí gotického křídlového oltáře z přelomu 15. - 16. století. Postranní křídla s obrazy sv. Marie Magdaleny a sv. Barbory jsou dnes v galerii strahovského kláštera v Praze. Panna Maria je na něm vyobrazena jako Nanebevzatá – Královna ve zlatém rouchu, oděná modrým pláštěm, která drží v náručí Ježíška a stojí na srpku měsíce a dva letící andělé jí vkládají na hlavu zlatou korunu. Obraz je namalovaný na javorové desce a je vysoký 120 centimetrů a široký 80 centimetrů. V roce 2016 byl odborně restaurován. Různé kopie tohoto obrazu se nacházejí v okolních kostelích. Což vyjadřuje vztah věřících k tomuto poutnímu místu.

Po levé straně presbytáře se nachází barokní kazatelna zdobená reliéfy Zvěstování Páně a Uvedení Páně do chrámu. Postranní oltář vlevo je zasvěcený svaté Anně a oltář vpravo svatému Josefovi. V chrámu stojí za pozornost ještě obraz svatého Mikuláše, který sem byl přenesen z původního zrušeného kostela.

Dnes o toto známé poutní místo jižních Čech pečují premonstráti z kláštera v Milevsku a lidé z celé republiky i ze zehraničí sem k Panně Marii rádi přicházejí.

Fotografie na titulní straně:
Poutní kostel JménaPanny Marie v Sepekově

Ó, Maria - jméno plné slasti

Maria, tvé jméno plné slasti
buď ode všech ctěno po vší vlasti:
Tebe, Matko Páně, pozdravujem,
žes i matka naše se radujem.

Počata bez hříchu prvotného,
zůstalas vždy prosta všeho zlého,
protos povýšena s duší, s tělem
nad kůry andělské Spasitelem.

Mocná jsi královna nebešťanů,
matka a královna pozemšťanů.
Kdo v tobě hledá své útočiště,
pomoci, ochrany dojde jistě.

Zrcadlo vší ctnosti, dome zlatý,
stolice moudrosti, chráme svatý,
nádobo vznešená pobožnosti,
potěšení v bídě a úzkosti.

Příklade pokory, kajícnosti,
že nad všechny tvory nevinností
před Bohem skvěješ se vprostřed nebe,
proto korunoval slávou tebe.

Keři vždy hořící vroucí lásky,
vady nemající ani vrásky,
nadchni srdce naše láskou svatou,
k Bohu i bližnímu, v tobě vzňatou.

Přijmi velké, malé pod ochranu,
bychom všichni stále žili v Pánu
jak věrní křesťané ve službě tvé,
skrz tebe nalezli spasení své.

Hymnus slavnosti Nanebevzetí Panny Marie
Z liturgie hodin

Modlitba

Všemohoucí Bože, prosíme tě, aby všichni, kdo slaví vznešené jméno blahoslavené Panny Marie, na její přímluvu od tebe přijali dobrodiní tvého milosrdenství. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.

Modlitba z památky Jména Panny Marie
12. září - Z liturgie hodin

Zdrávas, Hvězdo mořská – Matko Sepekovská

Ta Panna se jmenovala Maria (Lk 1, 27)

Pohovořme si o tomto jménu, jež se překládá „hvězda mořská" a velice případně se hodí pro Matku a Pannu Marii. Nanejvýš přiléhavě se totiž Maria přirovnává k hvězdě: neboť jako hvězda vysílá svůj paprsek bez vlastní újmy, tak Panna Maria bez porušeni porodila Syna. Paprsek nezmenšil nikterak jas hvězdy, Syn nezmenšil neporušenost Panny.

Maria je vznešená hvězda vyšlá z Jakuba, její paprsek osvětluje celý vesmír, její záře vysoko svítí na nebi, ba až do podsvětí proniká, ozařuje i zemi, a hřeje více duši než tělo, podporuje ctnosti a ničí neřesti. Ona je ta nejjasnější a nejskvělejší hvězda, zářící ctnostmi a svítící příkladem, a po zásluze byla povýšena nad toto velké a rozsáhlé moře.

Každý, kdo víš, že ve vlnobití tohoto světa se spíše zmítáme uprostřed bouří a větrů, než kráčíme po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, nechceš-li, aby tě bouře pohltila. Opřou-li se do tebe vichry pokušení, narazíš-li na skaliska soužení, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Jsi-li zmítán vlnami pýchy nebo ctižádosti nebo nactiutrhačství nebo žárlivosti, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Otřásá-li loďkou tvé duše hněv, lakomství nebo svody těla, dívej se k Marii! Jsi-li poděšený velikostí svých hříchů, zmatený nečistým svědomím, přestrašený hrůzou před soudem a užuž tě pohlcuje hlubina zármutku a propast zoufalství, mysli na Marii!

V nebezpečích, v úzkostech, v pochybnostech na Marii mysli, Marii vzývej! Stále ji měj na rtech, stále ji měj v srdci. Chceš-li, aby se za tebe přimlouvala, buď pamětliv příkladu, který dala svým životem. Následuješ-li ji, nezbloudíš, prosíš-li ji, neupadneš do zoufalství, myslíš-li na ni, nechybíš, drží-li tě, neklesneš, chrání-li tě, nemusíš se bát, vede-li tě, neunaví se, je-li k tobě milostivá, dojdeš k cíli. A tak sám na sobě zakusíš, jak zaslouženě bylo řečeno: *„A ta panna se jmenovala Maria."*

Z homilií svatého Bernarda „Chvály panenské Matky"

LITURGICKÁ ČTENÍ

24.neděle v mezidobí - 11.září 2022

1.ČTENÍ - Ex 32, 7-11. 13-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přisahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“ A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2.ČTENÍ - 1 Tim 1, 12-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli dříve jsem byl rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému bud čest a sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.' Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.' Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.“ Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, byl ztracen a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'“

25.neděle v mezidobí - 18.září 2022

1.ČTENÍ - Am 8, 4-7

Čtení z knihy proroka Amosa.

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země! Říkáte: „Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků? I nejhorší obilí prodáme.“ Při chloubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

2.ČTENÍ - 1 Tim 2, 1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všecky lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola - to mluvím pravdu a nelžu - za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

EVANGELIUM - Lk 16, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům:„Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: 'Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.' Správce si řekl: 'Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.' Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: 'Kolik jsi mému pánovi dlužen?' Odpověděl: 'Sto věder oleje.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.' Pak se zeptal druhého: 'Kolik ty jsi dlužen?' Odpověděl: 'Sto korců pšenice.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.' Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla. A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste - až ho nebude - byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu."

26.neděle v mezidobí - 25.září 2022

1.ČTENÍ - Am 6, 1a. 4-7

Čtení z knihy proroka Amosa.

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpupně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásot povalečů!"

2.ČTENÍ - 1 Tim 6, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizuji: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

EVANGELIUM - Lk 16, 19-31

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák - jmenoval se Lazar - plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámova náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben.V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: 'Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň konečekprstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakoušímmuka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: 'Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' Boháč řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: 'Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: 'Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: 'Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'"

27.neděle v mezidobí - 2.října 2022

1.ČTENÍ - Hab 1, 2-3; 2, 2-4

Čtení z knihy proroka Habakuka.

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine - ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!" - ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost."

2.ČTENÍ - 2 Tim 1, 6-8. 13-14

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána ani se nestyď za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj při tom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás bydlí.

EVANGELIUM - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!" Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře!', poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: 'Hned pojď a sedni si ke stolu?' Spíše mu přece řekne: 'Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.' Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: 'Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.'"

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. srpna 2022

Politické události

Vůle pomáhat Ukrajině musí přetrvat, uvedl Fiala k výročí srpna 1968

Vůle pomáhat Ukrajině musí přetrvat, uvedl v souvislosti s 54. výročím začátku okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy premiér Petr Fiala (ODS), které připadlo na neděli 21. srpna 2022. Podle předsedy opozičního hnutí ANO Andreje Babiše tehdejší invaze oddálila v Československu pád totality. Vicepremiér a ministr vnitra Vít Rakušan (STAN) uvedl, že imperiální tendence, dříve Sovětského svazu a nyní Ruska, se nezměnila.

Fiala připomněl, že invaze v srpnu 1968 ukončila období uvolněné atmosféry takzvaného pražského jara. „O 54 let později vpadlo Rusko za vydatné pomoci Běloruska na území samostatné Ukrajiny, aby ji zbavilo nezávislosti a svobody. Rusko tak kousek od nás rozpoutalo brutální válku, ve které denně zabíjí lidi, ničí školy, nemocnice a památky a vyhání obyvatele z jejich domovů. Naše vůle pomáhat Ukrajině nás nesmí opustit," uvedl předseda vlády.

Nelze podle něj dovolit, aby agresor zvítězil. „Jde i o naši svobodu a bezpečnost," dodal. Srpen 1968 je podle Fialy připomínkou, jak je svoboda křehká. Řekl, že kvůli ruské invazi na Ukrajinu nebyla nikdy tak aktuální jako letos. „Pro Čechy a Slováky zůstává srpen 1968 symbolem agrese, okupace, zrady a ponížení. Připomíná nám, jak je naše svoboda a nezávislost křehká," zmínil premiér. Zdůraznil, že po 54 letech ruské tanky opět jezdí po cizí zemi, tentokrát po Ukrajině. „Snaží se rozstřílet její sny o lepší budoucnosti," podotkl.

Obě události jsou si podle něj v něčem podobné. „Jsme svědky zbabělého zneužívání hrubé síly, pohrdání válečnými konvencemi. Podobné je i to, že Rusko stále považuje středovýchodní Evropu za svůj majetek, s nímž si může nakládat podle libosti," řekl Fiala. Není podle něj náhoda, že Moskvu vyprovokoval podobný vývoj. V Československu to byl pokus o směřování k demokracii, na Ukrajině snaha o integraci do západních struktur.

Česká republika proto počítá s další vojenskou a humanitární pomocí Ukrajině. Pomoci chce už teď s opravou válkou poničených škol, nemocnic a dalších věcí, aby země mohla dál fungovat. Tuto podporu chce Česko za svého předsednictví v EU koordinovat, řekl Fiala novinářům.

„Budeme pokračovat v tom, co děláme. Budeme dál posílat vojenskou techniku Ukrajině. Rozvíjíme jednání s Ukrajinou o poválečné pomoci a také to, kde bychom mohli pomoci už teď, ať už jde o opravu škol, zdravotnických zařízení, těch věcí, které Ukrajinci potřebují k tomu, aby do značné míry mohli normálně žít. Myslím si, že to je úkol nejen ČR, ale i dalších zemí. Využíváme i předsednické role v EU, abychom věci zkoordinovali tak, aby pomoc ze strany Evropy byla účinná," řekl Fiala.

Podle šéfa hnutí ANO Andreje Babiše byla česká společnost v roce 1968 na cestě ke svobodě. „Místo toho lidem invaze zničila všechny naděje a oddálila pád totalitního režimu o dalších 21 let. Přišli jsme o velkou část elit, která odešla za lepším životem do zahraničí. Je to pro nás poučení, že podobným hrozbám se do budoucna musíme umět bránit a že naše bezpečnost není, zvlášť v dnešní době, samozřejmost," napsal na Twitteru.

Ministr vnitra Rakušan poznamenal, že do Československa přišla „bratrská pomoc", v Maďarsku šlo v roce 1956 o „operaci pro nastolení pořádku". „A teď se kousek na východ od českých hranic odehrává ‚speciální vojenská operace'. Všechno to má jednoho společného jmenovatele: Něco si urvat z cizího území, získat vliv, získat moc. Ta imperiální tendence, kdysi Sovětského svazu a dnes Ruska, se nezměnila," psal na Facebooku.

Rovněž předsedkyně sněmovny a TOP 09 Markéta Pekarová Adamová spojila srpnovou invazi do někdejšího Československa s nynějšími událostmi na Ukrajině. „Před 54 lety nám Sovětský svaz ukázal, že cokoli svobodného mu je cizí, a Rusko je dnes stejné. Musíme Ukrajincům pomoci, aby agresora porazili," napsala na Twitteru.

Někdejší Československo bylo po roce 1945 jedinou zemí východního bloku, kde nebyla rozmístěna sovětská vojska. To se však změnilo po okupaci země vojsky Varšavské smlouvy 21. srpna 1968. Armády států východního bloku překročily hranice ČSSR těsně před půlnocí 20. srpna 1968 a bez vědomí tehdejších státních orgánů vpadly na území státu. V prvním sledu vstoupilo na území zhruba 100 tisíc vojáků, 2300 tanků a 700 letadel. Postupně se okupační vojsko rozrostlo až na 750 tisíc vojáků.

Moskva pod nátlakem donutila československé představitele podepsat takzvaný Moskevský protokol. Podpisem protokolu 27. srpna českoslovenští politici fakticky stvrdili obsazení země vojsky Varšavské smlouvy. Pobyt vojsk byl definitivně legalizován smlouvou o podmínkách dočasného pobytu sovětských vojsk na území Československé socialistické republiky, která byla vládou podepsána 16. října 1968 v Praze. O dva dny později dokument schválilo Národní shromáždění, když pro smlouvu hlasovalo 228 poslanců, deset se zdrželo hlasování a čtyři hlasovali proti. Nastoupila éra takzvané normalizace, která přinesla politické čistky, posílení cenzury či omezení svobod. Normalizační období ukončil až listopad 1989. Jednotky z Maďarska, Bulharska a Polska sice postupně československé území opustily, sovětská vojska zůstala třiadvacet let, až do června 1991.

Požár v Českém Švýcarsku

S rozsáhlým požárem Národního parku České Švýcarsko, který vypukl v neděli 24. Července a během čtyř dnů zasáhl na 1000 hektarů, bojovalo téměř 500 hasičů. Požár byl uhašen až po třech týdnech v pátek 12. srpna 2022.

Ohniska v Hřensku se podařilo udržet pod kontrolou. Požár se podařilo zabrzdit i na dalších místech národního parku, tedy v Mezné, Mezní Louce a ve Vysoké Lípě, odkud se někteří lidé museli evakuovat. Pod kontrolou hasičů je situace také u obce Janov.

Požár hasilo sedm vrtulníků. Vedle dvou strojů, které poslaly na pomoc Polsko a Slovensko, s ohněm bojovaly i dvě armádní a dvě policejní helikoptéry a také vrtulník firmy Czechoslovak Group. Do Česka dorazila i dvě hasicí letadla z Itálie, každé s kapacitou přes 6000 litrů vody.

Vytoužený déšť pak zchladil požářiště v Českém Švýcarsku a poprvé v neděli 21.srpna drony při dopoledním průzkumu nezaznamenaly žádné rizikové místo. Jedno objevili hasiči při pochůzce, v tu dobu, už blátivým terénem. Přes den provedly drony 41 vzletů. Na místě bylo k deváté večerní celkem 83 dobrovolných hasičů a 45 profesionálních, informoval mluvčí krajských hasičů Milan Rudolf. Generální ředitel hasičů Vladimír Vlček uvedl, že ze zkušeností při zásahu v Českém Švýcarsku budou hasiči čerpat řadu let.

Vlček na webu ocenil zásah hasičů. Mnozí z nich si podle něj sáhli na hranice svých možností. „Někteří na dno svých sil, přesto

vytrvali řadu dnů, nezalekli se velmi komplikované situace v národním parku ani úmorného horka."

Hasiči si podle Vlčka odzkoušeli nové věci, od dálkové dopravy vody na rekordní vzdálenost sedm kilometrů přes plnění bambi vaků pomocí flexi tanků až po koordinované dronové průzkumy nových ohnisek požáru a koordinaci mezikrajské a mezinárodní pomoci.

Na pomoc přiletěly speciální letouny z Itálie, hasicí letadla ze Švédska, vrtulníky vyslalo na pomoc Polsko, Slovensko a také sousední Německo. Tři letadla Antonov poskytla letecká hasicí služba. Do hasebních prací se zapojila i armáda a významně se na zásahu podílela policie, která koordinovala pohyb letecké techniky. Hasiči požár uhasili po dvaceti dnech.

Po téměř třech týdnech se mohli evakuovaní obyvatelé z Hřenska a jeho částí Mezná a Mezní Louka poprvé podívat do svých domů nebo chalup, které byly mnohdy jen několik metrů od zuřícího požáru v Českém Švýcarsku. V sobotu 13. srpna ráno si mohli vyzvednout z rukou starosty Zdeňka Pánka propustky, bez nichž by je policie do opuštěné osady nepustila. Pro turisty zůstávala oblast do konce prázdnin uzavřená.

Všechny národní parky v Česku podle ministryně životního prostředí Anny Hubáčkové (za KDU-ČSL) přehodnotí zásady péče. Je to nutné i vzhledem k případným dalším požárům kvůli klimatickým změnám a vlnám veder.

Petr Zahradník z Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti to považuje za správnou cestu. Upozornil, že Národní park České Švýcarsko je poměrně atypický svou geomorfologií. „Liší se trochu například od Národního parku Šumava, kde problematika teoretických požárů po kůrovcové kalamitě v devadesátých letech byla velice diskutována. A je asi nutné mít i trošku individuální přístup v rámci jednotlivých národních parků," podotkl a upozornil, že Národní park České Švýcarsko je specifický malou přístupností.

Příčinu požáru policie vyšetřuje jako trestný čin obecného ohrožení. Podle policie pravděpodobně vznikl v Malinovém dole. Příčina požáru se nadále vyšetřuje. Dosud požár kriminalisté vyšetřovali jako obecné ohrožení z nedbalosti.

Ekonomika

Kurzovní lístek
23. 8. 2022 (střed)

EUR, 1 24,655
Kanada, 1 19,068
USA, 1 24,831

Kultura

Zemřel sociolog Jaroslav Sýkora. Podle jeho pravidel se dnes létá do vesmíru

V osmdesáti osmi letech zemřel sociolog Jaroslav Sýkora. Byl členem Mezinárodní astronautické akademie a zabýval se dlouhodobou izolací posádky při pobytu ve vesmíru. V osmdesátých letech tuto problematiku zkoumal v rámci projektu Štola 88. Spolupracoval i na mezinárodním projektu Mars 500, který plně simuloval let na rudou planetu.

O létání snil od mala, do letadla usedl Jaroslav Sýkora hned po válce. „Byl to kluzák, na kterém jsem začal létat v roce 1949, tím začala moje letecká kariéra," vzpomínal v roce 2015 pro Reportéry ČT.

Dvacet let byl aktivním vojenským pilotem. S odmítnutím stranické knížky ale přišly těžké časy. Komunisté mu nedovolili pracovat ani jako řidič pohřební služby. Nakonec se přes práci s extrémně zatěžovanými lidmi dostal až ke kosmickému výzkumu.

„Mám knížku Normana Mailera Oheň na Měsíci. Popisuje celou pouť posádky Apolla 11. Je to ohromná knížka. Na jejím základě jsem prožil snad dvacet let v představách o tom, že se mi podaří zahrát si na tuto misi tím, že se pokusím přetransponovat to, co v ní je, na cestu na Mars," vysvětlil Sýkora svou inspiraci.

Podařilo se mu to v projektu Štola 88. Dvanáct dobrovolníků se na tři týdny izolovalo od okolního světa v imitaci kosmické lodi. Sýkora při tom zkoumal, jak se chovají v krizových situacích.

„Vstoupili do místnosti, kde se konala první vstupní prohlídka. Tam se všem odebraly absolutně všechny potřeby, všechny věci, které měli u sebe. Od hodinek až k tkaničkám od bot," popsal.

O dvacet let později se zapojil do první plné simulace Mars 500, tentokrát v režii Rusů. Komunikaci a stresovou odolnost šestičlenné skupiny pozoroval rok a půl. Prosazoval, aby posádku tvořilo šest lidí, zhruba polovina z toho měly být ženy, ideálně mateřského typu. „Člověk je tak složitý organismus, že vykoumat, aby neselhal během dlouhých meziplanetárních cest, je nekonečná práce," řekl v roce 2018.

Přímo ke hvězdám se Jaroslav Sýkora sám nikdy nepodíval. Do vesmíru se ale dnes létá podle jeho pravidel.

Sport

Mistrovství Evropy 2022

Atletická sezona zažila svůj další vrchol, kterým bylo mistrovství Evropy v Mnichově. Evropskému šampionátu dali přednost před tím světovým i někteří čeští atleti a atletky. Ti se do Německa vypravili v rekordním počtu. Česká výprava se nakonec vrátila se stříbrem Jakuba Valdejcha, dvěma bronzy, Barbory Špotákové a Tomáše Staněje, a jednou „bramborovou" medailí Vítězslava Veselého.

Historicky počtvrté a také po čtyřleté pauze způsobené koronavirem, se pořadatelství zhostilo Německo. Po šampionátech v letech 1986 ve Stuttgartu, 2002 v Mnichově a 2018 v Berlíně se letošní ročník navrátil opět do Mnichova. Olympijský stadion evropský šampionát hostil v rámci multisportovního mistrovství Evropy, které probíhalo od 11. do 21. srpna jako oslava 50 let od olympijských her v Mnichově.

Celková bilance českého týmu jsou tři medaile. Na úvod šampionátu získal bronz Tomáš Staněk ve vrhu koulí. Druhou bronzovou medaili závodící legenda světového oštěpu Barbora Špotáková s výkonem 60,68 m. V poslední den ME závodili ještě tři čeští oštěpaři Jakub Vadlejch, Vítězslav Veselý a Martin Konečný, z nichž první jmenovaný vybojoval stříbrnou medaili a matador českého oštěpu Veselý skončil na 4. místě.

Srpnový svátek sportu se mohl zdát ve třetím největším městě Německa impozantní. Vždyť jen kapacita stadionu, na kterém se evropská atletická špička představila, je téměř 70 000 fanoušků. Mezi dalšími sporty, jejichž šampionáty se v Mnichově konali, byla cyklistika, stolní tenis, plážový volejbal, sportovní lezení, sportovní gymnastika, kanoistika, veslování a triatlon.

Český atletický svaz k 8. srpnu potvrdil rekordní účast celkem 55 sportovců, z nichž bylo 32 mužů a 23 žen, kvůli zranění vypadli překážkář Petr Svoboda a desetibojař Ondřej Kopecký. Jednalo se o největší účast v historii samostatné republiky. Česko mělo zastoupení v každé disciplíně s výjimkou hodu kladivem, trojskoku a běhu na 5000 m, respektive 10 000 m.

Evropský šampionát v rámci sedmi soutěžních dní nabídl celkem 48 disciplín, nechyběly všechny technické disciplíny, jako jsou skoky, hody i vrhy. Stejně tak se soutěžilo v kompletní plejádě běhů a to na krátké, střední i dlouhé tratě, a to včetně maratonu či chůze. K vidění byla také soutěž desetibojařů a sedmibojařek.

Podle www.idnes.cz
Připravila Dominika Brabcová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František na kající pouti do Kanady

Ve dnech 25. - 29. července 2022 uskutečnil papež František svou 37. zahraniční apoštolskou cestu, tentokrát do Kanady. Před ním tuto zemi navštívil třikrát sv. Jan Pavel II. v letech 1984, 1987 a 2002. Ještě nikdy během svého téměř desetiletého pontifikátu papež František neoznačil žádnou ze svých zahraničních cest za „kající pouť." Jejím cílem bylo usmíření s původním obyvatelstvem, které utrpělo ztrátu své kultury a tradic v důsledku evropské kolonizace.

V pondělí 25. července přiletěl papež do Edmontonu, hlavního města kanadského státu Alberta. Zde ho přivítala generální guvernérka Mary Simonová, Inuitka, která je první domorodou osobou v této funkci. Potom navštívil místní Kostel Nejsvětějšího Srdce, který je nejstarší místní katolický chrám. Je postaven ve tvaru indiánského tipi. Farnost vyniká charitní péčí, adresovanou jak původním národům, tak chudým, cizincům či migrantům. Denně vydává 230-240 obědů potřebným lidem. Papež poukázal na symboliku místního oltáře, jehož podnož tvoří kmen, spojující zemi s oltářní mensou, kde Ježíš smiřuje lidi v eucharistii, „sjednocuje nebe a zemi, objímá a prostupuje všechno stvoření."

Program Svatého otce v úterý 26. července začal promluvou k zástupcům původních obyvatel z řad Prvních národů, Métisů a Inuitů, kteří se sešli v parku Maskwacis nedaleko Edmontonu. Ve svém procítěném projevu znovu prosil o odpuštění za zlo, kterého se mnozí křesťané dopustili na původních obyvatelích Kanady v systému rezidenčních škol. *„Chceme jít společně, společně se modlit a společně pracovat, aby utrpení minulosti vedlo k budoucnosti spravedlnosti, uzdravení a smíření,"* řekl papež a dodal, že prosba o odpuštění nestačí a je pouze prvním krokem k uzdravení. Řekl, že je třeba učinit další krok „k vytvoření kultury, která bude schopna podobným situacím předcházet." Důležitou součástí tohoto procesu „bude seriózní vyšetřování skutečností, které se odehrály v minulosti, a pomoc těm, kdo prožili pobyt v rezidenčních školách," při jejich uzdravování z traumat, která utrpěli.

Úterní mši papeže Františka na edmontonském Commonwealth Stadium tři domorodé ženy tlumočily do Amerického znakového jazyka, aby všichni – včetně sluchově postižených - měli přístup k jeho poselství.

Ve středu 27. července, v den památky svatých Jáchyma a Anny, Ježíšových prarodičů, se papež František zúčastnil tradiční pouti zasvěcené svaté Anně, která se po staletí koná u stejnojmenného jezera vzdáleného 72 km od Edmontonu. K Matce Panny Marie Kanaďané velmi lnou a je uctívána v mnoha domorodých komunitách. Potom odcestoval papež do Quebecu, kde se setkal s občanskými autoritami.

Ve čtvrtek 28. července dopoledne papež František předsedal mši svaté za smíření v národní svatyni svaté Anny z Beaupré Anny z Beaupré, vzdálené asi 30 km od Quebecu. Jedná se o nejstarší severoamerické poutní místo. Papež František daroval bazilice zlatý růženec. Potom se zastavil v centru sv. Alfonse, kde žije asi 50 seniorů a lidí s různými závislostmi a HIV/AIDS. Večer papež slavil nešpory s biskupy, kněžími, jáhny, zasvěcenými osobami, seminaristy a pastoračními pracovníky v katedrále Notre-Dame v Quebecu.

Poslední den kající pouti papeže Františka do Kanady skončil v pátek 29. července návštěvou severského města Iqaluit, hlavního města území Nunavut. Svatý otec se soukromě setkal se skupinou přeživších z rezidenčních škol a poté promluvil ke shromáždění inuitské mládeže a starších. Na letišti papeže Františka opět doprovázela kanadská generální guvernérka Mary Simonová. Po závěrečné ukázce tradičního inuitského bubnování a tanců papež odletěl do Říma.

Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové

Mladí křesťané od 14 do 26 let mohli prožít necelý týden ve společenství podobně naladěných lidí na Celostátním setkání mládeže (CSM) v Hradci Králové, které se konalo od úterka 9. do neděle 14. srpna. Kromě kultury a zábavy nabídlo také seberozvoj a zamyšlení nad důležitými tématy aktuálního světa. Přihlášených účastníků bylo na 4 tisíce.

Ve středu a čtvrtek byly velmi důležitou součástí programu přednášky hostů. Účastníci si mohli vyslechnout a diskutovat o aktuálních tématech, které rezonují v církvi např. otázka homosexuality nebo závislost na pornografii. V pátek odpoledne mladí svědčili o své víře skutkem a pomáhali v domově seniorů nebo azylovém domě.

Bavit se mohli mladí i na koncertech. Vystoupil například populární hradecký písničkář Michal Horák nebo křesťanská kapela ALIVE. V pátek večer 12. srpna se uskutečnil velký koncert na Velkém náměstí. Celý koncert byl sestaven z velmi dynamického programu. Zahájení proběhlo v duchu malé drum show a rappového vystoupení v podání kapely Tow Meot s krátkým svědectvím rappera. Poté už na podium vstoupil hlavní zpěvák skupiny Espé Julius Slovák a společně s kapelou vedl chválovými písněmi večer. Jejich autorské písně jsou gospel rock ve worshipovém stylu. Součástí koncertu byla i dvě svědectví, první od řeholní sestry a druhé od mladých manželů. Hlavním mottem svědectví bylo povzbuzení do života. Následovala krátká adorace, kterou doprovázelo ztišení. Každý mohl svým pokleknutím vyjádřit úctu Kristu v eucharistii. Na závěr večera bylo pro všechny připravené překvapení v podobě videomappingu. Tato vizuální podoba umění se promítala na věž radnice u katedrály na Velkém náměstí v Hradci Králové.

V sobotu 13. srpna se v rámci CSM uskutečnil Den pro rodiny. Po ranní modlitbě následovala katecheze dotýkající se manželských témat. Zazněla povzbuzení pro budování rodiny nebo z manželských společenství ve farnostech. Dopoledne, když probíhalo předposlední setkání v diskuzních skupinkách pro všechny mladé účastníky, mohly rodiny s dětmi navštívit loutkové divadlo. Mši svatou v sobotu sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil, kázal kardinál Dominik Duka a koncelebrovali i další čeští a moravští biskupové, kteří se CSM účastní a pro mladé měli v rámci programu připravené katecheze. Mši svatou doprovázela hudbou Schola brněnské mládeže. Odpoledne si mohli účastníci i rodiny vybrat z pestré nabídky přednášek, které byly zaměřené na identitu muže i ženy, školství, svědectví z ukrajinských zákopů a mnohá další témata. V nabídce byly i workshopy, tvořivé dílny a sportovní vyžití. V Jiráskových sadech byla připravena zábava pro menší i větší děti, například žonglování. Program pozdního odpoledne pak nabízel koncerty lidové či duchovní hudby a také divadlo - Zahradníček, vše mé je i tvé. Večerní nabídku zpestřila popová skupina dvou bratrů - YesBrothers a vrcholem celého Dne pro rodiny byla večerní vigilie.

V neděli 14. srpna se v rámci Celostátního setkání mládeže v Hradci Králové uskutečnilo setkání po diecézích. Mši svatou v neděli sloužil královehradecký biskup Mons. Jan Vokál, kázal ostravsko-opavský biskup Martin David a koncelebrovali i další čeští a moravští biskupové.

Podle zpráv České biskupské konference - www.cirkev.cz

Zemřel kardinál Jozef Tomko

Papež František s kardinálem Jozefem Tomkem

V pondělí 8. srpna 2022 v časných ranních hodinách v Římě zemřel slovenský kardinál Jozef Tomko, emeritní prefekt Kongregace pro evangelizaci národů. Zemřel ve svém bytě v Římě, kde ho opatrovaly Milosrdné sestry sv. Vincenta de Paul. Před tím byl šest týdnů po úrazu krční páteře hospitalizován v nemocnici Policlinico Gemelli a od soboty 6. srpna byl v domácí péči. Během pobytu v nemocnici ho byl navštívit vatikánský státní sekretář kardinál Pietro Parolin. Letos 11. března se dožil 98 let. O den později - 12. března - oslavil 73. výročí kněžského svěcení, které přijal v roce 1949 v Římě. Od 29. července 2021 byl nejstarší žijícím členem kolegia kardinálů. Po Tomkově smrti má sbor kardinálů 206 členů, z nichž 116 má v současnosti právo volit papeže. Toto právo mají kardinálové, kterým den před začátkem sedisvakance, která vzniká úmrtím či abdikací papeže, nebylo ještě 80 let.

Poslednímu rozloučení ve Vatikánu předsedal papež František

Poslední rozloučení s kardinálem Tomkem se konalo v Římě čtvrtek 11. srpna dopoledne ve Vatikánské Bazilice sv. Petra u Oltáře katedry. Zádušní mši svatou celebroval kardinál Giovanni Battista Re, děkan kardinálského kolegia. Jak prohlásil „odchází s ním osobnost, která dělala čest římské kurii pevnou vírou, pravou duchovností, živým cítěním s církví, velkou vyvážeností v úsudcích, klidem, zdravým rozumem, přívětivostí a jemností vystupování." Na závěr eucharistické slavnosti Svatý otec František předsedal obřadům posledního rozloučení.

Děkan kardinálského sboru přiblížil Tomkův život

„Shromáždili jsme se kolem Pánova oltáře, abychom se modlili a rozloučili se s kardinálem Jozefem Tomkem, kterého si Pán povolal k sobě ve věku 98 let. Byl nejstarší z kardinálů", uvedl kardinál Giovanni Battista Re své kázání, v němž zhodnotil celoživotní působení zesnulého v římské kurii:

„Celý dlouhý a intenzivní život kardinála Tomka byl zasvěcen službě Bohu a bratrům a téměř celý jej věnoval službě zde v římské kurii. V průběhu let dostal řadu úkolů, které vždy považoval za povolání ke službě. Odchází s ním osobnost, která dělala čest římské kurii pro pevnou víru, která ho charakterizovala, pro opravdovou duchovnost, živý „sensus Ecclesiae", velkou vyváženost v úsudcích, klid, zdravý rozum, přívětivost a jemnost vystupování".

„Do kněžského semináře košické diecéze vstoupil ve velmi mladém věku. Jakmile v roce 1945 skončila druhá světová válka, byl Jozef Tomko vyslán svým biskupem do Říma, aby dokončil studia na Papežské lateránské univerzitě, kde získal titul z kanonického práva, a později absolvoval teologii a sociální vědy na Gregoriánské univerzitě. Po ukončení studií mu dějinné události jeho národa v souvislosti se vznikem ČSR a odporem komunistické vlády vůči katolické církvi zabránily v návratu domů. Proto byl 12. března 1949 zde v Římě vysvěcen na kněze a inkardinován do římské diecéze. Nejprve byl pověřen funkcí vicerektora Papežské koleje Nepomucenum. V roce 1962 nastoupil na tehdejší Kongregaci Svatého oficia, kde se vzhledem ke svému hlubokému teologickému vzdělání brzy stal vedoucím doktrinálního úřadu. V těchto letech publikoval řadu článků a textů, které vzbudily pozornost svou doktrinální kompetencí a jasností výkladu. V prosinci 1974 ho papež Pavel VI. jmenoval podsekretářem Kongregace pro biskupy, 12. července 1979 mu papež Jan Pavel II. svěřil úkol generálního sekretáře

Pohřební obřady ve Vatikánské bazilice zakončil papež František

biskupské synody a osobně mu udělil biskupské svěcení. Vzhledem k tomu, že povolení československé vlády k cestě ze Slovenska do Říma se podařilo získat jen několika málo lidem, biskupské svěcení se nekonalo ve Vatikánské bazilice, ale v Sixtinské kapli, a na papežovo přání bylo výjimečně slavnostní, protože papež chtěl zdůraznit svou blízkost Slovensku a tamní umlčené církvi v tehdejší velmi těžké době pro katolíky žijící za tzv. železnou oponou."

Jako heslo pro biskupský erb si Jozef Tomko zvolil slova svatého Pavla: „Ut Ecclesia aedificetur". A budování a služba církvi byly závazkem, nebo spíše vášní celého života kardinála Tomka, pokračoval kardinál Re:

„Jako generální sekretář biskupské synody se arcibiskup Tomko snažil rozvíjet činnost biskupské synody, která tehdy byla ve svých počátcích, protože ji teprve o několik let dříve ustavil papež Pavel VI. Arcibiskup Tomko se jí snažil dodat silnou dynamiku a úzce proto spolupracoval s papežem Janem Pavlem II., s nímž ho pojilo hluboké přátelství. V těchto letech vydal sborník s názvem „Biskupská synoda, povaha, metoda, perspektivy", který byl velmi ceněn. Během svého šestiletého působení ve funkci sekretáře synody byl kard. Tomko několikrát pověřen zastupováním papeže a Svatého stolce na setkáních biskupů v různých částech světa. Měl tak možnost získat hluboké poznání reality mnoha konkrétních církví a zažít kolegialitu v cítění i činech."

Tímto způsobem ho Prozřetelnost připravila, aby rozšířil své srdce na rozměr univerzální církve. A tak byl v roce 1985 jmenován prefektem Kongregace pro evangelizaci národů a hned poté kardinálem, kázal dále děkan kardinálského sboru:

„Okamžitě navázal přímý kontakt s těmi, kdo pracují na misijních územích. S duchem otevřenosti vůči národům a smyslem pro univerzalitu věnoval všechny své síly přibližně stovce cest na území svěřená jeho dikasteriu, přičemž do centra svých vystoupení vždy stavěl Krista. Svazek „Na cestách misie", který vyšel v roce 2008, dokumentuje, jak se kard. Tomko zasloužil o rozvoj misií a posílení jednotlivých církví: vznik mnoha nových diecézí, reforma seminářů, výstavba nových kostelů, vzdělávacích center, sociálních středisek, posílení misijní spolupráce organizované Papežskými misijními díly v mnoha zemích."

Ve své duchovní závěti, sepsané 26. února 2007, kardinál Tomko potvrzuje, že ho služba v čele Kongregace pro evangelizaci národů „brala za srdce" a upřesňuje: „Cítil jsem tuto službu jako příspěvek k budování a růstu mystického těla církve a miloval jsem mladé misijní církve v celé jejich kráse a křehkosti: slavnosti, biskupy a misionáře, seminaristy, řeholnice, často chudé lidi. Bylo krásné pracovat a trpět pro tuto živou misijní církev!"

„Poté, co kvůli věkovému limitu ukončil své působení ve funkci prefekta Dikasteria pro evangelizaci národů, byl jmenován předsedou Papežského výboru pro mezinárodní eucharistické kongresy. Jan Pavel II. i Benedikt XVI. ho několikrát pověřili zastupováním papeže při konkrétních oslavách. Zmíním se jen o tom, že byl zvláštním vyslancem Benedikta XVI. u příležitosti stého výročí posvěcení chrámu Neposkvrněného početí Panny Marie v Moskvě v roce 2011. Při této příležitosti promluvil rusky, připomněl slavnou, i když velmi bolestnou historii, a ocenil nové náboženské probuzení ruské společnosti po událostech roku 1989."

V modlitbě svěřujeme tohoto našeho bratra Bohu, aby mu v nesmírné lásce dal radost a pokoj, které si zasloužil svou věrnou a velkorysou službou církvi, papeži a Svatému stolci, zakončil děkan kardinálského sboru homilii při pohřebních obřadech kardinála Tomka, kterých se mimo členů římské kurie, slovenské krajanské komunity v Římě a dalších hostí účastnila oficiální slovenská delegace.

Rozloučení s kardinálem Tomkem na Slovensku v Bratislavě

Zesnulý kardinál Jozef Tomko si přál, aby jeho tělesné pozůstatky byly uloženy v jeho rodné zemi na Slovensku v katedrále v Košicích. Po rozloučení v Římě byly ostatky zesnulého kardinála letecky převezeny do Bratislavy, kde byly od pátku 12. srpna vystaveny k veřejné úctě v katedrále sv. Martina. Rozloučit se přišlo bezpočet věřících z různých koutů Slovenska. Vyvrcholením dvoudenního rozloučení v hlavním městě byla mše svatá za duši zesnulého kardinála Josefa Tomka v sobotu 13. srpna. Hlavním celebrantem byl bratislavský arcibiskup metropolita a předseda KBS Mons. Stanislav Zvolenský. Homilii pronesl apoštolský prefekt Ázerbájdžánu Mons. Vladimír Fekete. Po skončení sv. mše byla rakev s tělesnými pozůstatky zesnulého kardinála převezena do Košic.

Rozloučení s kardinálem Jozefem Tomkem v bratislavské katedrále. Rodák z Udavského na východním Slovensku byl nejstarším členem kardinálského kolegia. Jeho služba v orgánech Svatého stolce spadá do pontifikátů šesti papežů: Jana XXIII., Pavla VI., Jana Pavla I., Jana Pavla II., Benedikta XVI. a současného papeže Františka.

Z leva na hoře: Košický arcibiskup metropolita Bernard Bober, emeritní krakovský arcibiskup a kardinál Stanisław Dziwisz, hlavní celebrant, emeritní pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, ostrihomsko-budapešťský arcibiskup a maďarský primas, kardinál Péter Erdő a bratislavský arcibiskup metropolita Stanislav Zvolenský během pohřebního obřadu a rozloučení se zesnulým kardinálem Jozefem Tomkem v košické Katedrále sv. Alžběty.

V Košicích se s posledním slovenským kardinálem Tomkem přišli rozloučit věřící i politici

V Košicích probíhalo poslední rozloučení s kardinálem Tomkem v Katedrále sv. Alžběty, která je největším kostelem na Slovensku. Ostatky kardinála Tomka byly vystaveny k veřejné úctě v katedrále v neděli 14. srpna odpoledne a večer a v pondělí 15. srpna dopoledne, pak byly přeneseny do Kaple sv. Michala, odkud pak vyšel druhý den smuteční průvod. Pohřební obřady v Katedrále sv. Alžběty se konaly v úterý 16. srpna dopoledne.

S posledním slovenským kardinálem se přišlo rozloučit mnoho věřících, představitelé církve i vrcholní politici Slovenska. Na pohřbu byli tři kardinálové, více než 35 biskupů a arcibiskupů, přítomno bylo i 350 kněží a řeholníků a 80 řeholních sester a tisíce věřících. Posledního rozloučení s Tomkem se zúčastnili také slovenská prezidentka Zuzana Čaputová, předseda parlamentu Boris Kollár i premiér Eduard Heger. Veřejnost, která se nedostala do košické katedrály, sledovala mši svatou na velkoplošné obrazovce na přilehlém náměstí v centru Košic.

Hlavním celebrantem zádušní mše svaté byl emeritní arcibiskup pražský kardinál Dominik Duka, hlavními koncelebranty emeritní krakovský arcibiskup a kardinál Stanisław Dziwisz a ostrihomsko-budapešťský arcibiskup a maďarský primas, kardinál Péter Erdö.

„Loučíme se s velkým synem Slovenska. Loučíme se s kardinálem římské církve, který nehrál jenom slovenskou roli. Byl oporou naší církve v bývalém Československu," řekl Duka během smutečního obřadu, při kterém hovořil i slovensky.

V minulosti byl Jozef Tomko vysokým církevním hodnostářem. V roce 1985 ho tehdejší papež Jan Pavel II. jmenoval prefektem kongregace pro evangelizaci národů a následně i kardinálem. Funkci prefekta zastával Tomko do roku 2001. Zasloužil se například o zakládání misijních řádů v Asii, Africe a Oceánii, kde byla postavena řada kostelů, ale také o dialog s dalšími křesťanskými konfesemi. Před 20 lety dostal Tomko od tehdejšího slovenského prezidenta Rudolfa Schustera vysoké státní vyznamenání.

Rodák z východního Slovenska Tomko byl vysvěcen na kněze v roce 1949 v Římě. Po nástupu komunistického režimu v tehdejším Československu se nemohl vrátit do vlasti a na Slovensko se opět dostal až v roce 1989. Po skončení obřadů byla rakev s tělesným pozůstatky kardinála Tomka uložena do hlavní krypty katedrály sv. Alžběty. Katolická církev, ke které se na Slovensku hlásí většina obyvatel, tak vyhověla jeho přání. Krypta je denně přístupná a věřící stále zahrnují hrob květinami a vroucně se za milovaného kardinála Jozefa Tomka modlí. Kéž mu Pán dá věčnou účast u svého nebeského oltáře a trvalou radost ve společenství všech svatých.

Podle: Vatican News a církev.cz

Krypta v Katedrále sv. Alžběty v Košicích, kde je pochovaný zesnulý kardinál Jozef Tomko, je je přístupná veřejnosti každodenně. Po zazdění rakve a zapečetení je zde zasazena mramorová deska se jménem a datem narození a úmrtí kardinála Tomka. Narodil se 11. března 1924, zemřel 8. srpna 2022 ve věku 98 let, v 74. roce kněžství a 43. roce biskupské služby. Pohřben byl 16. srpna 2022.

Václav Jiří Vostřez

se odebral do věčného domova

Václav Vostřez 26. září 1922 – 8. srpna 2022

Václav se narodil Marii a Václavu Vostřezovým 26. září 1922 v Záhornicích v Československu jako starší ze dvou synů. Když mu bylo 17 let, byl jeho otec povolán při mobilizaci do armády a Václav tak musel určitý čas udržovat rodinné hospodářství v chodu. Protože byl statek pro dva mládence malý, přihlásil se Václav do Prahy na kurz chovu hospodářských zvířat a genetiky. Svaz zemědělců ho pak zaměstnal jako instruktora a inspektora v živočišné výrobě pro 12 okresů severovýchodních Čech.

Mezitím se také podílel na založení zemědělské školy v Opočně, kam chodil do základní školy. Kromě toho, že byl učitelem ve škole, byl jedním z hlavních zkoušejících a podepisoval diplomy. Při návštěvě České republiky v roce 1989 se setkal s některými bývalými studenty, kteří mu ukázali své diplomy, které podepsal.

Měl kontakty po celém Československu a stále více se zapojoval do protikomunistického hnutí. Když byl potom za hranicemi, komunisté sledovali a kontrolovali všechny jeho kontakty s rodinou a přáteli od až do 80. let. Jeho rodina mnoho let nevěděla, zda je naživu, ani kde se zdržuje.

Rodičům o svých plánech neřekl a v lednu 1949 uprchl z Československa pěšky z Chebu přes les a pole do Německa. Německá policie, která ho chytila na hranici, ho poslala do Tishenreitu, největšího uprchlického tábora provozovaného Američany. Jeho doklady v táboře o něm mluvily jako o „honákovi první třídy nebo kovboji".

Na pozvání jednoho farmáře v Turnerville (Chatham), Ontario Václav přijel v roce 1950 do Kanady. Pracoval jako farmář, ale také se snažil získat další místní farmáře, aby sponzorovali české farmáře, kteří byli stále v uprchlických táborech v Německu. Pomoc východoevropským uprchlíkům a imigrantům se stala jeho celoživotním posláním.

V oblasti Chathamu se zapojil do života místního společenství českých katolíků a po přestěhování do oblasti Hamiltonu se zapojil nejprve do slovenské komunity a poté do české misie v Burlingtonu.

Václav se přestěhoval z Chathamu za prací na farmu ve Waterdown (Hamilton). Zdejší farmář ale sponzoroval ještě další české rodiny v uprchlických táborech v Německu, a tak po několika měsících Václav u něho skončil a dostal v roce 1951 práci na částečný úvazek v National Steel Car v Hamiltonu a částečně si pak přivydělával sběrem tabáku v oblasti Chathamu a také stavebními pracemi v Hamiltonu.

Václav nakonec pracoval ve společnosti National Steel Car 35 let. Z částečného úvazku se stal plný, když absolvoval řadu kurzů souvisejících s jeho prací. Jeho schopností si všimlo vedení společnosti a postupně byl zařazen i do různých funkcí, jako byla Kompenzační komise a Důchodová rada.

Václav zůstal zapojen do mnoha uprchlických a multikulturních organizací a také do římskokatolické církve a po celý život vedl na vlastní náklady obsáhlou korespondenci týkající se různých organizací. Po mnoho let rozesílal bulletiny, e-maily a dopisy po celém světě. Jeho seznam e-mailů měl celkem asi 600 položek a ještě před smrtí, ve věku 99,5 let jeho ručně psaná korespondence obsahovala na 200 adres.

Zpočátku byl Václav členem Progresivní konzervativní strany, ale když se Ellen Faircloughová z Hamiltonu stala ministryní pro imigraci a zpřísnila imigrační pravidla, změnil strany a vstoupil do Social Credit Party. Založil dobrou síť s Ellen Faircloughová a premiérem Ontaria Williamem Davisem. Byl také známý senátoru Barrymu Goldwaterovi z Arizony, který zápasil s Johnem Kennedym.

Když strana Social Credit viděla jeho kontakty a přátele, zvolila ho viceprezidentem strany. V roce 1963 Václav kandidoval pod hlavičkou Social Credit proti Johnu Munroovi ve federálních volbách ve východním Hamiltonu, ale volby prohrál. Z funkce místopředsedy strany odešel v roce 1968, rok poté, co se oženil.

Po roce 1980, kdy byl komunismus v České republice na ústupu, přijal předsednictví Social Credit Party v Ontariu. V roce 1984 byl nominován, aby kandidoval proti Sheile Coppsové ve východním Hamiltonu, ale prohrál i tyto volby.

V polovině 50. let se připojil k Rytířům Kolumbovým a také k Alhambře a založil mnoho skupin Rytířů Kolumbových v oblasti Hamiltonu a se svou manželkou rádi chodili na sjezdy Rytířů Kolumbových, které se konaly v různých městech v USA. Byl také 40 let členem tělovýchovné organizace Orel se sídlem v Chicagu. Organizoval a vedl bezpočet poutních skupin ať v Kanadě ke sv. Antonínu v Chathamu nebo misionářským mučedníkům v Midlandu, stejně jako k Panně Marii v exilu u sv. Prokopa v Lisle u Chicaga v USA, kde se též podílel na organizaci Unionistických sjezdů. Stejně tak bychom mohli jmenovat organizaci poutí do svatyně Panny Marie z Fatimy a mnohé další.

Ve svém životě měl tři základní cíle.

První sen se mu splnil, když v roce 1989 v Česku padl komunismus a on mohl navštívit vlast, ze které v roce 1949 uprchl.

Pokud jde o druhý sen, Václav měl řadu let na starosti shromažďování finančních prostředků od českých exulantů z celého světa na obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Původní sloup ze 17. století byl zbořen v roce 1918 a teprve po sametové revoluci 1989 se mohlo prakticky začít s jeho obnovou. Po založení Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu v Praze její práci neustále podporoval a byl také jmenován čestným členem Grémia této společnosti. Dožil se ještě postavení a posvěcení sloupu na původním místě v Praze v roce 2020 a byl velmi poctěn, když byly při tom vzpomenuty i jeho zásluhy na tomto díle.

Třetím velkým snem Václava Vostřeze byla rehabilitace Rudolfa Berana, významného agrárního politika, vedoucího Strany národní jednoty a ministerského předsedy až do počátku protektorátu v roce 1939, který byl v roce 1947 odsouzen za úklady proti československému státu a kolaboraci s německými okupanty na 20 let žaláře a nakonec zemřel v Leopoldově v roce 1954. Václav Vostřez do posledka apeloval na vlivné politiky, úředníky a církevní hodnostáře, rozesílal dopisy, e-maily a poskytl řadu dokumentů k Beranově rehabilitaci. Dočkal se toho, že 3. května 2022 nařídil Vrchní soud v Praze zrušit rozsudek z roku 1947 a věc předal k šetření státnímu zástupci. V červenci 2022 pak státní zástupce stíhání Rudolfa Berana zastavil.

Trvalým odkazem Václava Vostřeze bylo zaslání jeho osobních dokumentů i celého archivu exilové agrární strany a téměř 2000 knih a časopisů v českém jazyce vydávaných po celé Severní Americe, které postupně získal od svých česko-kanadských přátel do dvou institucí - do knihovny Libri Prohibiti v Praze a do Muzea českého a slovenského exilu a emigrace 20. století v Brně.

V roce 1967 se Václav Vostřez oženil s polskou vdovou Czeslawou Ryszawy, která měla dospívající dceru Halinu. S Czeslawou prožili 50 let šťastného manželství až do její smrti v roce 2017. Doma se běžně mluvilo a četlo v polštině, češtině a angličtině. U Vostřezů bývalo vždy mnoho přistěhovalců, kterým často poskytovali přístřeší, než se v Kanadě usadili. Další přicházeli na obědy, večeře a přátelské besedy, hosty bývali často i duchovní z různých zemí Evropy. Dlouhá léta Václav působil také jako oficiální česko-anglický tlumočník.

Poslední rozloučení s Václavem Vostřezem se konalo v úterý 16. srpna 2022 v kostle sv. Stanislava v Hamiltonu, kde byla za něho sloužena zádušní mše svatá a potom byly jeho tělesné pozůstatky uloženy na Bayview Cemetery & Mausoleum v Burlingtonu po boku jeho manželky Czeslawy.

Za pozůstalé
Halina Knap, nevlastní dcera v Burlingtonu
a neteře a jejich rodiny v České republice

Václav Vostřez

byl dlouholetým odběratelem
a čtenářem Hlasů národa,
a také do našeho časopisu
často přispíval svými články.

Dceři Halině a rodině v Kanadě
i všem pozůstalým příbuzným
v České republice

vyslovujeme touto cestou upřímou soustrast,
kéž Vás dobrotivý Bůh potěší ve Vašem zármutku
a zesnulého Václava mnohonásobně odmění
ve svém království za jeho lásku, obětavost a vše,
co udělal pro rodinu a pro své bližní,
a také pro církev, vlast a náš národ.
Kéž ho jeho patron sv. Václav přidruží
ke sboru svého nebeského vojska,
a kéž ho Matka Boží, kterou po celý život ctil
a miloval doprovodí ke svému Synu Ježíši Kristu
a před trůn Nejvyššího.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v České misii v Chicagu ve středu 7. září v 10.00 dopoledne.

R. I. P. - Ať odpočívá v pokoji.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

In memoriam Václava Jiřího Vostřeze

Václav Vostřez při oslavě 98. narozenin

Z Kanady jsme dostali smutnou zprávu, že tam zemřel významný exilový pracovník pan Václav Jiří Vostřez. Koncem měsíce září by se byl dožil významného životního jubilea 100 let.

Narodil se 26. září 1922 v Záhornici u Opočna v severovýchodních Čechách v katolické rolnické rodině. A protože to bylo právě kolem svátku sv. Václava tak mu jeho rodiče dali jméno patrona země české Václav.

Život na rodné usedlosti na vesnici, měl rozhodující vliv jak na utváření jeho charakteru tak i na jeho pozdější životní dráhu. Zájem o zvelebování zemědělství a zušlechťování skotu ho vedl k tomu aby absolvoval kurz pro kontrolní asistenty v Praze. Bylo to v období II. světové války. Po absolvování kurzu pak pracoval jako odborný kontrolní asistent v oblasti Hradce Králové. Tehdy, v době nacistické okupace, většina jeho úsilí směřovala k položení pevných základů pro zemědělství a výživu národa po válce.

Pan Vostřez měl vždy velmi dobrý postřeh a úsudek, a to jak ve věcech zemědělských, tak i politických. Byl členem několika zemědělských organizací a angažoval se i politicky. Proto byl trnem v oku komunistům a vládě Národní fronty. Brzy po komunistickém puči v únoru 1948 musel odejít do exilu, aby si zachránil život. Z Německa potom emigroval do Kanady. Usadil se v Hamiltonu ve státě Ontario.

Ve své veřejné činnosti pak pokračoval v exilu. Byl zakládajícím členem České misie v hamiltonské diecézi, bývalým funkcionářem Cyrilometodějské ligy a Orla v Exilu a posledním předsedou Republikánské (Agrární) strany v Exilu. V roce 1966 dosáhl 4. (nejvyššího) stupně Rytířů Kolumbových. Mimo jiné organizace ve kterých se pan Václav Votřez angažoval je nutné jmenovat také jeho členství v řádu Alhambra, celosvětovém laickém katolickém sdružení.

V mladších letech pan Vostřez třikrát kandidoval do Federálního parlamentu v Kanadě. Bohužel neúspěšně.

Po mnoho let, dávno před převratem v roce 1989, pan Vostřez organizoval Poutě národní obnovy k Panně Marii v exilu. Ta tehdy stála v zahradě benediktinského kláštera v Lisle na předměstí Chicaga. Pan Vostřez má také velkou zásluhu na přemístění této sochy do Prahy. Dnes stojí na zahradě premonstrátského kláštera na Strahově a symbolicky odtud bere pod svou ochranu nejen Prahu, ale celý český národ.

Stejně tak se zasloužil na obnovení sloupu Panny Marie na Staroměstském náměstí v Praze. V obou případech se pan Vostřez angažoval nejen organizačně, ale také finančně, když organizoval bezpočet sbírek po celé Kanadě a Americe pro tyto účely.

Během své veřejné činnosti pan Vostřez napsal stovky nébo tisíce politických článků a dopisů. Jako příklad uvedu jen jeden za všechny. Již před mnoha lety se obrátil na Vrchní soud v Praze, aby zrušil rozsudek komunistické justice nad významnými politickými činiteli 1. republiky generálem Janem Syrovým (předseda vlády Československa 22. 9. 1938 – 1. 12. 1938) a Rudolfem Beranem (předseda vlády Československa 1.12. 1938 – 15. 3. 1939). Doufal, že se po více než 30 letech po převratu konečně dostane i těmto mučedníkům Národní fronty zadostiučinění. V roce 2021 byl zahájen proces o jejich rehabilitaci a posléze Vrchní soud

Václav Vostřez (zcela vpravo) ve společenství České misie v Burlingtonu

Václav Vostřez (zcela vpravo) vítá ve svém domě pražského světícího biskupa Mons. Václava Malého (druhý z prava), který je pověřen péčí o české krajany ve světě – září 2016.

v Praze dne 12. dubna 2022 rozhodl o povolení obnovy řízení a zrušil rozsudek Národního soudu v Praze ze dne 21. dubna 1947. Následně 15. července 2022 státní zástupce v Praze zastavil trestní stíhání generála Jana Syrového a bývalého ministerského předsedy Rudolfa Berana a nově posoudil věc tak, že jmenovaní se žádného trestně postižitelného jednání nedopustili. Tak byli zproštěni všech obvinění v plném rozsahu a plně rehabilitováni.

Dnes, in memoriam, bych chtěl panu Vostřezovi poděkovat, jménem všech bývalých Česko-slovenských exulantů, za jeho nezištnou a neúnavnou práci, kterou v exilu vykonal ve prospěch své rodné země. Nechť mu je půda svobodné Kanady lehkou.

Václav J. Zolman,
Předseda Sdružení
Česko-slovenských exulantů v Chicagu

Pane Ježíši, skrze Neposkvrněné Srdce Mariino,
obětuji Ti modlitby, práce, radosti i utrpení tohoto dne
na všechny úmysly Tvého Nejsvětějšího Srdce,
ve spojení se všemi mšemi svatými
obětovanými po celém světě
na odčinění mých hříchů,
na úmysly všech mých příbuzných a přátel,
a především na úmysly Svatého otce.
Amen.

Každodenní ranní modlitba Rytířů Kolumbových.

Město Nepomuk

ve spolupráci s Generálním konzulátem ČR v Chicagu a Českou katolickou misií v Chicagu

Vás zvou na

Svatojánské mosty mezi národy

Slavnostní koncert

se uskuteční v

Nichols Concert Hall

1490 Chicago Avenue, Evanston, IL 60201

v pondělí 19. září v 7.00 večer

Vstupné dobrovolné

Český zpěvák a klavírista **Martin Vydra**

Brazilský hudebník a klavírista **Ricardo Itaborahy**

Zazní klasická hudba k poctě sv. Jana Nepomuckého z různých století a světadílů a české, brazilské a německé národní písně.

Původně se koncert plánoval před 2,5 roky a kvůli epidemii coronaviru byl několikrát odložen.

Zástupci jihočeského města Nepomuk

Pavel Motejzík,
vedoucí kultury a památkové péče města Nepomuk a
Pavel Jiran,
radní města Nepomuk

v neděli 18. září v 10.30 dopoledne

v České misii

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Při mši svaté

předají naší misii

Sošku sv. Jana Nepomuckého s hlínou z Prahy a Nepomuku

na památku blahořečení (2021) a svatořečení (2029) sv. Jana Nepomuckého.

Bližší informace: www.svatynepomuk.cz

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 2. září 2022 uplyne již osmnáct let, kdy nás opustil milovaný manžel, otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

Mše svatá za něho i jeho nedávno zemřelou dceru Anežku bude obětována v neděli 4. září 2022 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu. Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenou s námi.

S láskou věrně vzpomínají
Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
rodina dcery Anežky

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance (Insurance & Annuity Sales) Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli v měsíci červenci v našem kostele v Brookfieldu s organizací

RUMMAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek byl

$ 4910,-

a bude věnován na potřeby naší misie
Za Českou misii
Mons. Dušan Hladík

Vděčná vzpomínka

29. září 2022 tomu bude sedm let, co odešel k věčnému Velekněz do svatyně nebeské náš milovaný duchovní otec

Fr. Odilo Crkva, OSB

Křestním jménem František Crkva se narodil 23. února 1926 v malé vesnici Brtnice u Jihlavy na pomezí Čech a Moravy. Pocházel z chudobné rodiny. Pod patronátem benediktinů mohl vystudovat gymnázium. V roce 1945 vstoupil do benediktinského řádu v kláštěře v Emauzích v Praze. Zde složil řeholní sliby 11. července 1947 a přijal řeholní jméno Odilo. V Římě absolvoval studia teologie a gregoriánského zpěvu a kompozice. Zde byl také vysvěcen 26. července 1953 na kněze. Kvůli vládnoucímu komunistickému režimu se nemohl vrátit do vlasti a působil jako kněz v Itálii. V roce 1959 opat Ambrož Ondrák pozval Otce Odila do benediktinského kláštera sv. Prokopa v Lisle u Chicaga v USA. Zde strávil zbytek života. Působil jako profesor na místní benediktinské univerzitě. Protože ovládal několik cizích jazyků, dělal též opatského korespondenta. V kláštěře konal dlouhá léta službu varhaníka. Byl vyhledávaným zpovědníkem, pro krajany z okolí sloužil každý měsíc české mše svaté. Obětavě vypomáhal v naší České misii v Chicagu. Na věčnost byl povolán ve věku nedožitých 90. let 29. září 2015. Slavné vzkříšení očekává na klášterním hřbitově v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v České misii v Brookfieldu v neděli 2.října 2022 v 10.30 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete v modlitbě

Mons. Dušan Hladík a krajané z České misie

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci si připomínáme, že před šesti roky byla na věčnost povolána naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra, teta a neteř, paní

Dagmar Goliášová

Narodila se 17. listopadu 1948 v Praze. Do USA přišla v roce 1973 a zde se provdala za Karla Goliáše a měli spolu dceru Janu a syna Roberta. Po celý život pracovala jako stavební inženýrka. Zemřela 30. září 2016. Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 14. září 2022 v 10.00 dopoledne.

Milá Dagmarko, děkujeme Ti všichni za to, co jsi pro nás ve svém životě vykonala. Nikdy nezapomeneme.

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete v modlitbě.

Karel Goliáš, manžel
Jana a Robert, děti s rodinami
Eva Klapouchová, sestra s rodinou
Rodina Strachotova

Upřímná vzpomínka

30. září 2022 uplyne dvacet dva let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 1. října 2022 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a strýčka spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
a ostatní příbuzní v USA a na Slovensku

Vděčná vzpomínka

26. září 2022 tomu bude rok, co byl Pánem života a smrti povolán z pozemského putování do vlasti věčné náš bratr v Kristu

Karel Chrobák

Zakladatel Chicagského Velehradu a České misie,
náš dlouholetý lektor a sakristán a
učitel v České škole kardinála Berana,
tajemník České misie a redaktor Hlasů národa,
vyznamenaný biskupem Mons. Petrem Esterkou
Medailí za službu církvi, vlasti a národu

Slavné vzkříšení očekává na hřbitově
Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu,
kam každodenně chodíval a konal službu u oltáře,
v sobotu 17. září 2022 v 6.30 večer.

**Kéž ve svatyni nebeské prožívá
s Pannou Marií, kterou miloval,
se svatým Josefem a všemi svatými
blažené patření na Boží slávu.**

***Děkujeme všem,
kdo si na něho vzpomenete v modlitbě.***

**Mons. Dušan Hladík
Darina Arvajovičova
a přátelé z České misie**

Česká Katolická misie sv. Cyrila a Metoděje

Vás srdečně zve na

Slavnostní Bohoslužbu

v sobotu 24. září 2022
ve 3.00 odpoledne
v kostele 9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Mši svatou s udělováním svátosti biřmování

bude sloužit

Mons. Václav Malý,

pomocný biskup z Prahy
pověřený péčí o české katolíky ve světě

**Potom následuje pohoštění a
krátká beseda v klubu misie.**

Ústředna Moravských Spolků Vás srdečně zve na

83. Moravský den

24. a 25. září 2022

Litevské Světové Centrum

14911 127th St., Lemont, IL 60439

K tanci a poslechu hraje oba dny

Dechová hudba Dolněmčanka z Moravy

V sobotu 24. září 2022

7.00 večer - Taneční zábava s přivítáním hostů

V neděli 25. září 2022

10.30 dopoledne - Mše svatá

Hlavní celebrant bude biskup Mons. Václav Malý z Prahy

2.00 odpoledne - Kulturní program

Přehlídka krojů, zpěvy a tance v duchu národních tradic.

Potom následuje taneční zábava

Bližší informace www.unitedmoraviansocieties.org

Obnova Mariánského sloupu v Praze pokračuje

SOUSOŠÍ ANDĚLŮ

Sochy andělů bojujících s démony na původním sloupu Panny Marie na Staroměstském náměstí v Praze

Ikonografie Mariánského sloupu v Praze, jeho předlohy a ideové zdroje

K největším nedorozuměním v diskusích o Mariánském sloupu ovšem docházelo tehdy, kdy byly popisovány jeho skupiny andělů bojujících s ďábly (v různých podobách) dokonce někdy i jako: *„katoličtí andělé bojující s nekatolickými ďábly"*, jako by snad symbolika mezikonfesijního boje (jakkoli by byla těsně po skončení třicetileté války pochopitelná a aktuální) byla hlavním motivem těchto alegorických soch.

Ale pokud si na zachovalých fotografiích a na fragmentech v Lapidáriu Národního muzea prohlédneme všechny tyto čtyři skupiny andělů zápolících s ďábly, pak zjistíme, že pouze dvě frontální skupiny obsahují „antropomorfní" ďábly (ovšem oba původně s blanitými křídly padlých andělů či draků, jeden dokonce s hadím ocasem), kdežto na druhých dvou andělé bojují s drakem (s křídly), resp. se lvem (ten je samozřejmě bez křídel). Bylo by nepochybně projevem nevzdělanosti v ikonografii, kdyby někdo šmahem i tyto skupiny vydával zjednodušeně za symbolická znázornění vítězství katolicismu nad protestantismem, když z jiných srovnatelných památek dobře známe alegorická zobrazení draka a lva (a dalších bytostí) jako symbolických nepřátel Boha a člověka.

V roce 1641 byl mariánský sloup v Mnichově doplněn čtyřmi bronzovými alegorickými skupinami vítězných ozbrojených andílků (puttů), bojujících se čtyřmi symbolickými zvířaty: ***hadem, baziliškem, lvem*** a ***drakem***, zastupujícími čtyři ďábelské nectnosti: **Nevěru** (herezi), **Mor**, **Válku** a **Hladomor**. Autora těchto kvalitních soch neznáme (snad to byl Ferdinand Murman), známe jen jméno slévače Bernharda Ernsta.

Tím se dostáváme k podstatnému ikonografickému základu, z něhož se odvozují kompozice pozdějších mariánských sloupů, jmenovitě obou vídeňských (z let 1647 a 1667) a pražského (1650). Nápisy na bronzových štítech puttů mnichovského monumentu totiž nenechávají nikoho na pochybách, že jejich ikonografie je odvozena z biblického verše Žalmu 91,13, který v latinské Bibli zněl: **„Super aspidem et basiliscum ambulabis et leonem et draconem conculcabis."** – ***„Budeš kráčet po (hadu) zmiji a baziliškovi, a pošlapeš lva a draka."*** Na štítech andílků jsou totiž části tohoto verše: **SVPER ASPIDEM – ET BASILISCVM – ET LEONEM – ET DRACONEM**

Také pořadí andílků (a zvířat) přesně odpovídá tomuto biblickému verši. Díváme-li se na sloup čelně (tedy obráceni k tváři Panny Marie), pak vlevo vpředu začíná had, vpravo je situován bazilišek a dále proti směru hodinových ručiček lev a drak.

Celý žalm 91 hovoří o ochraně a moci před zlem, kterou Bůh poskytuje spravedlivému. Tento žalm a jeho obrazy se vztahují jednak na Syna Božího (neboť z předcházejícího místa v tomto žalmu citoval Ježíšovi i samotný Satan – Mt 4,6), příp. i na apoštoly Ježíšovy (viz Lk 10,19: *„Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech, štírech a veškeré síle Nepřítele, a nic vám neuškodí"*). Nejčastěji je ovšem v tradiční katolické teologii vztahován na Pannu Marii a její moc nad hadem-ďáblem, a to podle tzv. „protoevangelia" v knize Genesis, kde je předpověděno konečné vítězství člověka nad ďáblem (hadem) právě potomstvu ženy: *„Nepřátelství položím mezi tebe* (tj. hada) *a ženu, mezi tvé a její potomstvo. Ona ti rozdrtí (ipsa conteret) hlavu a ty je zasáhneš do paty"* (Gn 3,15 podle latinské Vulgáty).

Vítězná moc Panny Marie nad hadem (drakem) je tedy dobově zcela odpovídajícím způsobem v ikonografii mnichovského (a vídeňského a pražského) mariánského sloupu konkretizována právě skupinami andělů vítězících nad čtyřmi různými nectnostmi – formami či projevy ďábla. Ale není to – jak to odpůrci Mariánského sloupu neustále chybně opakují – ani Panna Maria Vítězná, „která drtí nohama ďábla", ani alegorie „Ecclesiæ militans", tj. Církve bojující, což je obojí hrubým nepochopením katolické teologie a ikonografie.

Myšlenka stavět sochy světců nahoru na sloup nemusela být přinesena do Prahy až z dalekého Říma, ale mohla snadno pocházet už z domácích vzorů. Právě na Strahově, odkud vzešel první podnět k postavení Mariánského sloupu, stál totiž od roku 1631 (a dodnes stojí) pískovcový sloup se skulpturou sv. Norberta na vrcholu (je to asi nejstarší světecký sloup v Čechách), vysoký celkem 7 metrů. Jeho autory byli Václav Raussel a Zachariáš Bossi di Campione a pojali sochu sv. Norberta jako jeho vítězství nad heretikem Tanchelmem: světec, držící v pravé ruce monstranci a v levé patriarší kříž, stojí pravou nohou na ležícím Tanchelmovi – podobně jako Panna Maria na Mariánském sloupu stojí pravou nohou na drakovi. Křížem pak zakladatel premonstrátů pod levou nohou probodává ďábla, který kacíře provází.

I architektonické strukturování sloupu odpovídá středu Mariánského sloupu: Skládá se z postamentu, na nějž dosedá dvakrát odstupňovaný plint, který pokračuje dříkem s entazí. Sloup je ovšem zakončen jónskou hlavicí s festony (na rozdíl od bohaté korintské hlavice Mariánského sloupu).

A tak, když bylo v roce 1650 rozhodnuto skutečně postavit Mariánský sloup v Praze na Staroměstském náměstí na odčinění potupy Palladia podle staršího návrhu i na (aktuální) poděkování za záchranu a obhájení města před Švédy, zasloužil se o to nejen císař Ferdinand III. (rozhodnutím z 9. dubna 1650), nýbrž i Bernard Ignác Jan z Martinic (1614–1685), tehdy nejvyšší hofmistr a od 1651 nejvyšší purkrabí) a císařský šacmistr Dionysio Miseroni, kteří oba pokládali základní kámen sloupu zřejmě 8. června 1650 (po předešlém vykopání základů provedeného zřejmě 23. května). Jak již bylo v literatuře konstatováno, arcibiskup Harrach se žádné počáteční iniciativy k založení sloupu patrně neúčastnil.

Bendl použil základní ikonografické schéma čtyř andělů zápolících se čtyřmi zvířaty – hadem – baziliškem – lvem a drakem, představujícími čtyři ďábelské nectnosti: **nevíru** (herezi) – **mor** – **válku a hladomor**, a dokonce pravděpodobně zachoval i jejich původní pořadí podle verše Žalmu 91,13 *„Budeš kráčet po (hadu) zmiji a baziliškovi a pošlapeš lva a draka."* A to tak, že na Mariánském sloupu v Praze by se začínalo vpředu vlevo hadem (ďábel s hadím ocasem) a pokračovalo by se baziliškem (zobrazen jako ďábel) vpravo a dále (stejně jako na mnichovském sloupu proti směru hodinových ručiček) lvem a drakem.

Bendla, znalého antických sochařských vzorů, ovšem neuspokojovala představa vídeňských dětských andílků (puttů) se svými spíše divadelními kulatými štítky a spíše neškodnými malými mečíky, ale použil ve všech čtyřech případech „dospělé" anděly s různými „skutečnými" zbraněmi či nástroji (v prvním případě řetěz a klíč, ve druhém dlouhé kopí ve tvaru prodlouženého kříže, ve třetím meč a ve čtvrtém plamenný meč).

Domnívám se, že Bendl dost možná znal i rytinu sv. Norberta od Adriana Collaerta (1560–1618), potažmo jiné početné dobové grafiky, kteří ho mohli snadno inspirovat ke kompozici jeho pravé přední skupiny na Mariánském sloupu. Na zmiňované Colaertově rytině poráží sv. Norbert heretika Tanchelma a křížem probodává ďábla pod svýma nohama, který má dokonce stejné oslí uši, rohy a blanitá křídla, jako později jeden ze dvou „antropomorfních" ďáblů na Mariánském sloupu.

Další důvod, proč Bendl dále propracoval ikonografii andělů a dvou „antropomorfních" čelních ďáblů na Mariánském sloupu a nedržel se doslova svých starších předloh, možná souvisí právě s oním nenápadným sloupem sv. Norberta na Strahově, který Bendl v Praze dobře znal. Potom tu jsou soudobá vyobrazení archanděla Michaela bojujícího s ďáblem, drakem či hadem jak to můžeme vidět například na kresbě Petra Paula Rubense (1577–1640) či soše od Johannese van Milderta (1588–1638), která byla na základě této kresby vytvořena r. 1623 nahoře na oltáři antverpského kostela sv. Michaela) s protějškem sv. Norbertem, vítězícím nad Tanchelmem (rovněž podle kresby Rubensovy).

Nicméně i levá čelní skupina – anděl spoutávající ďábla (s hadím ocasem) – vychází ze starobylých (už středověkých) i tehdy moderních (např. grafických) výjevů spoutání draka či hada a z veršů ze začátku 20. kapitoly Zjevení sv. Jana:

„Et vidi angelum descendentem de caelo habentem clavem abyssi et catenam magnam in manu sua, et adprehendit draconem serpentem antiquum, qui est diabolus et Satanas, et ligavit eum per annos mille, et missit eum in abyssum et clusit, et signavit super illum, ut non seducat amplius gentes, donec consummentur mille anni, post haec oportet illum solvi modico tempore." Tj. „A viděl jsem anděla sestupujícího z nebe **majícího v ruce klíč** od propasti **a velký řetěz**. A přemohl draka, dávného **hada**, který je Ďábel a Satan, **spoutal ho** na tisíc let, svrhl jej do propasti, uzamkl ji a zapečetil, **aby on nesváděl více národy**, dokud se nedovrší tisíc let, potom musí být na krátký čas propuštěn..."

To, že Bendl změnil u skupiny hada (nevěry či hereze) obyčejný mečík vídeňského andílka na řetěz a klíč anděla z Apokalypsy, dokazuje, že nad ikonografií svých děl hluboce přemýšlel a uměl tvůrčím způsobem používat biblických výroků. Jeho „katolický anděl" tedy ve skutečnosti rozhodně neprobodává „nekatolického ďábla", nýbrž *„spoutává ho... aby on nesváděl národy..."*, což je hluboce symbolická a dobově příhodná teologická alegorie.

Další alegorické figury na pražském Mariánském sloupu, totiž andělů bojujících se *lvem* (válka) a *drakem* (hladomor), už nevybočují z ideového konceptu své předlohy (vídeňského sloupu). Je ovšem zajímavé, že na starých rytinách pražského Mariánského sloupu jsou většinou (i když se na sloup dívají z jiné než přední strany) akcentovány podoby

Lapidárium Národního muzea na výstavišti v Praze Holešovicích, kde jsou uloženy všechny fragmenty původního Mariánského sloupu ze Staroměstského náměstí

oněch dvou frontálních („antropomorfních") ďáblů. Jiným nedostatkem některých nejstarších rytin sloupu (té z roku 1651 a Škrétovy z r. 1661) je, že jsou na nich zobrazeni (podobně jako socha Panny Marie na vrcholu sloupu) zrcadlově: rytec si totiž přenesl kresbu na měděnou desku jednoduše tak, jak byla, a neobrátil ji předem zrcadlově. Tento nedostatek napravovala až rytina z roku 1685 v Leto- a denopisu Jana Norberta Zatočila (1630–1691).

Když jsme viděli, jak Jan Jiří Bendl dodatečně domýšlel ikonografii svých ďáblů a zvířat, je možné, že jeho úvahy (nebo úvahy nějakého jeho teologického poradce) vedly i ke konkrétnímu pojmenování nejen oněch čtyřech hlavních **neřestí** (zvířat), ale i oněch čtyř hlavních **ctností** (andělů), které proti nim bojují. Nezachoval se nám sice žádný dobový spis s výkladem ikonografie sloupu (jako tomu bylo v případě vídeňského sloupu v brožuře Viléma Slavaty z roku 1648), každopádně obvyklé názvy i pořadí čtyř hlavních (neboli „kardinálních") ctností je možné určit podle sv. Tomáše Akvinského (Teologická suma II/I, s. 470), kde jsou vyjmenovány v tomto pořadí: **moudrost /rozumnost, opatrnost/** ***(prudentia)*** – **spravedlnost** ***(iustitia)*** – **mírnost** ***(temperantia)*** a **statečnost** ***(fortitudo)***. Tyto ctnosti byly takto jmenovány už v antice (Cicero), odkud je převzal sv. Ambrož (u něj v pořadí: **mírnost – spravedlnost – opatrnost – statečnost**) a teologicky zpracoval Tomáš Akvinský, přičemž on za první a hlavnější považuje **opatrnost** ***(prudentia),*** ostatní tři, jakoby odvozené, z ní vycházejí. Dají se též nalézt i v biblickém verši z knihy Moudrosti (8,7), kde jsou v latinské verzi zmíněny takto:

„Et si ***iustitiam*** *quis diligit, labores* ***magnas habent virtutes*** *–* ***sobrietatem*** *enim et* ***sapientiam*** *docet et* ***iustitiam*** *et* ***virtutem,*** *quibus utilius nihil est in vita hominibus."* Tj. **„A miluje-li kdo spravedlnost,** jejím dílem jsou tyto velké ctnosti; ona vyučuje **mírnosti** a **rozvážnosti**, **spravedlnosti** a **statečnosti,** nad něž nic není prospěšnější v životě lidí" (Mdr 8,7).

Přiřadíme-li tedy k našim **neřestem** (zvířatům či „antropomorfním" ďáblům) jejich odpovídající **ctnosti** (anděly) podle pořadí sv. Tomáše, najdeme na pražském Mariánském sloupu tyto symbolické dvojice:

moudrost *(prudentia, sapientia)*
proti **nevěře** *(haeresis – hadu / prvnímu ďáblu)*
spravedlnost *(iustitia)*
proti **moru** *(pestis – bazilišku / druhému ďáblu)*
mírnost *(temperantia)* proti **válce** *(bellum – lvu)*
statečnost *(fortitudo)* proti **hladomoru** *(fames – draku).*

Torzo anděla bojujícího s ďáblem v lapidáriu Národního Muzea v Praze

Formování originálních soch pro sádrové odlitky.
Práce provedla akademická sochařka Nina Jindřichová
se svým synem Jakubem Jindřichem.

Sádrový odlitek originálu sochy anděla bojujícího s ďáblem.
V současné době jsou již zhotoveny všechny sádrové odlitky torz andělů z pražského Lapidária a byly převezeny do ateliérů čtyř akademických sochařů - Petra Váni, Jiřího Kačera, Petra Siegla a Vojtěcha Adamce, kteří odborně doplní chybějící části modelů a potom je vytesají do kamene.

To je skutečný původní smysl oněch andělů a ďáblů, totiž symbol boje ctností a neřestí, přičemž ctnosti by měly vítězit nad neřestmi a čistá Panna Maria by se měla svýma sepjatýma rukama a očima obrácenýma k nebi přimlouvat u Boha (a ano, také šlapat po hlavě draka, jak bylo předpověděno), jinak by svět přece neměl žádnou naději...

Libor Gottfried
Zkrácený text 10. kapitoly z knihy
Mariánský sloup v Praze,
Karel Antonín Kavička a kolektiv,
nakladatelství Flétna, Říčky 2021

Sloup Panny Marie

na Staroměstském náměstí po obnově 2020

čeká na

ČTYŘI SOCHY ANDĚLŮ

Naši krajané výrazně přispěli na jeho zhotovení

POMŮŽEME S DOKONČENÍM?

Prosíme o modlitby i finanční pomoc.
Dary posílejte a šeky pište na:

Czech Mission
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Dole do poznámky napište: **Mariánský sloup**
Naše misie peníze do Prahy pošle hromadně.

Pán Bůh zaplať za každý sebemenší dar!

Mons. Dušan Hladík

DĚTEM

Začíná školní rok

K všeobecnému vzdělání patří i výuka náboženství. Prověřte si své znalosti.

Test pro Boží děti

od 8 do 108 let

1. **Bible se dělí na dvě části. Jak se jmenují?**
   a) Starý zákon a Nový zákon
   b) Proroci a Evangelia
   c) Desatero a Svátosti

2. **Starý zákon popisuje**
   a) události před narozením Ježíše Krista
   b) události po narození Ježíše Krista
   c) události ze života církve

3. **Jak se jmenují čtyři evangelisté?**
   a) Pavel, Tomáš, Jakub, Jan
   b) Matouš, Marek, Lukáš, Jan
   c) Jakub, Marek, Jan, Petr

4. **Jaká jména dává Bible prvním lidem na zemi?**
   a) Adam a Eva
   b) Kain a Ábel
   c) Jakub a Ezau

5. **Čí synové byli Kain a Ábel?**
   a) Jákoba a Ráchel
   b) Adama a Evy
   c) Abraháma a Sáry

6. **Co zlého udělal Ábel Kainovi?**
   a) zabil ho
   b) nic
   c) vymámil z něj prvorozenecké právo

7. **Před čím se zachránil Noe se svou rodinou?**
   a) před tsunami
   b) před potopou
   c) před zemětřesením

8. **Co se stalo v biblickém městě Babylon?**
   a) lidé se spřátelili a výborně si rozuměli
   b) lidé hřešili a zemřeli na mor
   c) lidem se zmátly jazyky a přestali si rozumět

9. **Abrahám žil v době**
   a) asi 1800 let před Kristem
   b) asi 250 let po Kristu
   c) asi 180 let před Kristem

10. **Co slíbil Bůh Abrahámovi?**
    a) že jeho potomků bude jako šafránu
    b) že jeho potomků bude jako písku na mořském břehu
    c) že jeho potomků bude jako much

11. **Abrahámova manželka se jmenovala**
    a) Ráchel
    b) Sára
    c) Miriam

12. **Jakou oběť žádal Bůh po Abrahámovi?**
    a) aby putoval pěšky do Egypta a zpět
    b) aby obětoval svého jediného syna Izáka
    c) aby vyvedl lid z Egypta do zaslíbené země

13. **Jeden patriarcha měl 12 synů, z nichž pocházelo 12 kmenů izraelských. Kdo to byl?**
    a) Mojžíš
    b) Abrahám
    c) Jakub

14. **Josef Egyptský měl více bratrů. Ti ho**
    a) měli moc rádi a rozmazlovali ho
    b) prodali kupcům putujícím do Egypta
    c) přepadli a zabili

Správné odpovědi:

1. a), 2. a), 3. b), 4. a), 5. b), 6. b), 7. b), 8. c), 9. a), 10. b),11. b), 12. b), 13. c), 14. b)

Připravilo Diecézní katechetické centrum Biskuství brněnské http://kc.biskupstvi.cz

Kdybych měl všechny peníze světa

Ježíš lidem řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má."

Pověděl jim pak toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se velmi dařilo v podnikání. Rozhodl se tedy, že své prostředky zhodnotí, nebude už pracovat a bude žít šťastný, spokojený a zajištěný život. Bůh mu však řekl: 'Blázne, ještě této noci zemřeš, a čí bude to, co jsi nashromáždil?' Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem" (srov. Lk 12,13-21).

Jednou se prý zeptali známého milionáře Rockefellera: „Kolik musí mít člověk peněz, aby byl šťastný?" Odpověď zněla: „O něco víc, než právě má."

A toto neplatí jen o penězích. Různí lidé mají různé představy a říkají si: šťastný, šťastná budu, až získám tuto ženu / tohoto muže, až budu mít lepší image, až více zhubnu, až se uzdravím, až nebudu mít své životní překážky, až dokončím školu, až si pořídím skvělé auto, až si postavím vilu, až procestuji zeměkouli, až postoupím ve společenském žebříčku, až budu mít větší moc, až se stanu součástí nějaké vlivové skupiny, až dosáhnu uznání, až mě blízcí budou mít více rádi, až ..., až ..., až ... Každý si doplní své.

Mathew Kelly k tomuto ve své jedné knížce říká: „V každém člověku je propast o velikosti Boha. Nemůžeme ji naplnit věcmi, penězi, postavením, mocí, sexem, drogami, alkoholem, jinými lidmi, zážitky ani úspěchem. Jen Bůh ji dokáže zaplnit. Vhoďte do ní všechny peníze světa a zjistíte, že je pořád prázdná a vy stále toužíte po něčem větším. Přihoďte Oscara, Grammy, Nobelovu cenu..."

Nikdy totiž nemáme dost.
Naše touhy nejsou nikdy naplněné.
Jsme nenasycení a nenasytní.

A to, že naše touhy nejsou nikdy naplněné, je jedním z ukazatelů na to, že jsme stvořeni nekonečným Bohem pro život s ním. S Bohem, který nám nabízí nekonečnou = nekončící = neohraničenou lásku, pozornost, přijetí, uplatnění, uznání, radost, spokojenost, překvapení, adrenalin, pokoj...

Bůh má pro nás připraveno víc, než si dokážeme představit. Má pro nás víc, než nám tento svět může dát, či vzít.

Lidský život je cestou Domů, k Bohu, do plnosti života. Jsme jakoby na mostě, po kterém směřujeme na druhý břeh. Nemá proto význam a smysl se na tomto mostě pokoušet zabydlovat. V Bibli se říká: „Buďte spokojeni s tím, co máte" (Žd 13:5). Neznamená to, nerozvíjet se, ale spíše nebýt chamtivý – nechtít stále více a myslet si, že v takovém hromadění peněz, jistot, zážitků zde naleznu své uspokojení a jistotu. Jde o to nelpět na tom, o čem si myslíme, že nás to naplní.

A pokud podlehneme představě, že si toto vše musíme nějak zařídit sami, tvrdě narazíme na realitu a ohraničenost světa i sebe sama. Současné dění ve světě i dějiny nám smutně ukazují, že lidé s takovýmto postojem přestávají brát jakékoliv ohledy a jdou si za svým „přes mrtvoly". Jak na úkor druhých, tak i svých nejbližších, ale i na úkor celé společnosti, okolních zemí a národů, přírody, planety...

Jaké je východisko z tohoto rozporu – přirozeně chtít víc, ale nelpět na nejistých lidských „jistotách"? Řešením je otevřenost a odevzdanost Božímu vedení v našem všednodenním životě. Bůh totiž chce každého z nás vést k naplněnému životu. Někdy třeba i po jiných cestách, než si představujeme. Ale s jistotou, že se za to zaručuje on sám – absolutní Bůh, Láska, tvůrce vesmíru, který vidí souvislosti, které my nevnímáme. Zaručuje se za to Bůh, který nám svou lásku dokázal mimo jiné i tím, že každému z nás vyšel vstříc v Ježíši Kristu. A vychází každý den. Nebuďme proto k němu neteční. Má to smysl. I pro mě. I pro tebe.

Ježíši,
odevzdávám se ti,
postarej se ty...

Podle: www.vira.cz

Pět hlav

Nález zlata vyvolal v celém kraji různé aktivity přímo s těžbou nespojené. Říká se, že na Klondajku vydělali na zlaté horečce nejvíce majitelé barů a nevěstinců. I na našem zlatém klajmu poblíž osady Tourouba jsme měli menší nedorozumění s tímto podnikáním.

Přišli černí pasáci a chtěli našim zlatokopům prodávat svoje ženské. Bylo jich pět a byli celkem neodbytní. I ty jejich labutě, a bylo jich celé hejno, měly křídla notně vypelichaná. Svá nejlepší léta, už na první pohled, měly dávno za sebou. Pokud nějaká nejlepší léta kdy měly. Jejich podnikání neslo velké nebezpečí, že přivlečou nějakou novou chorobu do kempu. AIDS a tak podobně.

Stalo se tvrdým pravidlem, že v kempu na Touroubě smějí pobývat jen lidé, co pracují přímo při těžbě a úpravě zlata, nebo jejich rodinní příslušníci. Žádní podomní obchodníci či jiní přiživníci se netrpěli. I žádané sexuální služby byly zajišťovány jaksi svépomocí. Peníze zůstaly v místních rodinách, kde měli více dcer. Místní berou sex trošku jinak, volněji. Proč se nepodělit. Samozřejmě za peníze. Cizí sociální pracovnice nebyly zrovna vítány, přestože žen v kempu byla proti mužům menšina.

Občas, tedy celkem pravidelně, si dámy z okolních vesnic přicházely něco přivydělat. Zmírnilo to napětí mezi mužskou populací kempu. Pro mnohé z vesničanek byla ta jejich chlupatá peněženka jediný zdroj příjmů. Někdy pro celou rodinu. Ceny nebyly vysoké, ale konkurence veliká. Dámy se proto snažily obsloužit co nejvíce klientů. Někdy i 10 za noc.

Kapavka se tu vyskytovala běžně. Měly ji i malé děti. Teklo jim i z očí. Zkoušeli jsme nemoc podchytit léčbou antibiotiky. Zdarma na naše náklady. Ale při tom intenzivním nočním milostném provozu se s tím nedalo moc dělat. Zlato se těžilo, peněz byl dostatek, lidé se chtěli bavit. Jako na Klondajku.

Kemp, to bylo v podstatě malé město, kde v době největší těžby žilo kolem 5000 lidí, těžaři i jejich rodinní příslušníci. Museli jsme vymyslet, jak kemp prostorově vymezit a zavést striktní pravidla pro život v něm.

Ulice byly číslované, široké 5 metrů, ze severu na jih vzdálené od sebe 40 metrů a podobně v pravém úhlu vedly ulice z východu na západ. Vznikaly tak čtyři čtverce 20 x 20 metrů. Každé rodině byl přidělen jeden. Každá rodina si musela vykopat hlubokou latrínu.

Pitná voda se čerpala z naší studny do centrální nádrže a odtud tekla samospádem do výdejního místa. Zde si ji místní mohli načerpat. Vedla se přísná evidence obyvatel. Na vše dohlížela státní policie, kterou jsme si platili. Terén v okolí je plochý a rozlehlý kam oko dohlédne. Místa pro výstavbu bylo dost.

Péče o zdraví, dá-li se to tak nazvat, byla pro naše zaměstnance zdarma. V praxi to znamenalo zajistit hlavně pitnou vodu a také pořádek v kempu. Každou sobotu dopoledne se proto uklízelo a zametalo. Odpad byl spálen. K dezinfekci latrín jsme používali vápno.

Zpočátku byl veliký problém s parazity v zažívacím traktu. Děcka měla nafouklé bříška. Ani dospělí nevypadali zdravě. Pomohla nám kanadská misie, se kterou jsme dlouho spolupracovali. Misionáři nám poskytli tablety proti střevním parazitům. Bylo jich na kila.

Jednu sobotu se tedy vyhlásila dobrovolně povinná léčba. Každý dostal několik tablet, podle váhy, a na místě je zapil. Jak nám sdělili misionáři, oni si zdokumentovávali účinnost tablet, některé škrkavky byly až 50 cm dlouhé. Podobné akce se pravidelně opakovaly.

Drobná poranění se ošetřovala každé ráno před nástupem do práce. Možnosti byly dvě: Jodová tinktura na oděrky a drobné rány a encián na vyrážky a otoky.

Na ošetření dohlížel vždy Evropan, nejčastěji některý geolog. Seděl na židli pod přístřeškem ze slámy. Na každé straně měl asistenta v bílém plášti, každý byl s jednou tekutinou. Geolog pohledem určil diagnózu a pokynem ruky ukázal napravo nebo nalevo, tedy tekutinu k ošetření. Asistent u stolku úkon provedl. Léčba probíhala rychle, bez problému a s úspěchem. Příroda je mocná. Lidi by se uzdravili sami od sebe, ale léčbu bílého muže považovali za velmi silné kouzlo. Nebylo možné se neuzdravit. Jak stojí psáno v bibli „a víra tvá tě uzdravila...“ Zde se placebo uskutečňovalo v praxi.

I obchod s věcmi pro denní spotřebu jsme obstarávali ve vlastní režii, za ceny téměř poloviční než v okolí. Tedy jak definovat okolí. Nejbližší město bylo vzdálené 45 km kamenitou buší, cesty skoro žádné.

Místní servis kol

Transport domácího zvířectva – sem ještě nepronikla nařízení EU

My jsme pro firmu nakupovali zboží pouze ve velkém. Pivo se odebíralo přímo z pivovaru ve Ouagadougou. Vždy plný kamion. Tisíce lidí v kempu něco vypijí. Byly vybudovány podzemní sklady. V praxi se vyhrabala díra ve svahu a do ní se umístil starý chladící kontejner 40 ft, obložil izolací a zasypal zeminou. Naftu jsme měli ze zákona bez daně, tak nás moc netížilo, že elektrocentrály běžely dnem a nocí. Tvrdě jsem dbal na to, aby každý pracovník dostal dvě láhve piva á 0,66 litru za režijní cenu. Stejně bylo pivo pro dělníky drahé. Za den vydělali 1000 CFA (asi 50Kč). Pivo u nás stálo 150 CFA a mělo teplotu 8°C. Ve městě stálo 350 CFA a mělo teplotu 30 °C. Při venkovní teplotě 45°C bylo to naše pivo opravdu chladné.

Rýže, to byl další pojem. Každý spolupracovník měl nárok na denní dávku, kterou jsem definoval takto: „Množství rýže po uvaření musí být tak velké, že ho ani největší žrout není schopen sníst sám. Musí něco zůstat i pro rodinu." Časem se podařilo, po mnoha pokusech s mnoha jedlíky, přesné množství určit a byly vyrobeny příslušné odměrky ze starých plechovek, kterými se rýže odměřovala.

Nejdříve se rýže vydávala každý den. Bylo s tím dost práce. Postupně se ustálilo, že výdejní den zůstal pátek. Bylo s podivem, že později se o svou porci hlásili policajti i bílí geologové.

Na místním trhu se pohybovala cena takové denní dávky rýže okolo 250 CFA. Jednalo se ale o rýži nekvalitní – polámaná sorta z Vietnamu. My jsme vydávali prvotřídní dlouhozrnnou rýži z Thajska. Dávka v maloobchodě by stála 450 CFA. Rozdíl v kvalitě, pro pochopení, bych přirovnal k salámu. My jsme lidem dávali zdarma porci uheráku. Měli velký důvod si práce u nás vážit.

Ještě k té rýži, na vysvětlenou. Odebíral jsem přímo od dovozce, po celých kamionech tj. po 20 tunách. Osman, obchodník, měl dříve trvalý problém s dopravou z přístavů. Byla moc drahá a hlavně nespolehlivá. Dovezl jsem několik tahačů MAN z Německa a pronajal mu je včetně servisu i s řidičem. On nám jako protislužbu účtoval cenu FOT Abidjan. Náklady na dopravu rýže šly na nás. Clo ani jiné daně jsme ze zákona, jako investoři, neplatili. Konečná cena byla podstatně nižší než ve velkoobchodě.

Sem tam jsme několik kamionů přenechali Osmanovi a deklarovali je jako pro naši spotřebu. Osman rýži prodával po pytlích za silně redukované ceny vlivným státním úředníkům i místní domorodné šlechtě. Všichni byli spokojeni a mě ta dobrota celkem nic nestála. Stačilo jen trochu přemýšlet.

Samozřejmě v zemi byl i zárodek dělnického hnutí. Lidé chtěli přidat na mzdě a hrozili stávkou. Vždy jsem souhlasil s navýšením mzdy o 10%. Asi 100 CFA. Ovšem pak budu nucen zastavit bezplatné příděly dávek rýže, které jsem poskytoval naprosto dobrovolně a zdarma. Hrozba stávky vždy končila tím, že příslušní aktivisté podněcující ke stávce přišli o práci, mzdy zůstaly stejné a rýže se vydávala dál.

Teď zpět k přespolním pasákům žen. Naši policajti je vykázali podle pravidel mimo území kempu. Byla to zavedená denní praxe a většinou nikdo z vykázaných neprotestoval. Tihle byli, jak jsem už řekl na začátku neodbytní a chtěli mluvit s patronem. Nějak zjistili, že jsem v táboře.

Nikdy bych proti rozhodnutí našich policejních strážců nešel. Afrika má své pravidla a hierarchie se musí ctít. Návrhy pasáků na společný business jsem odmítnul. Jeden z těch pasáků utrousil mezi zuby, že budu trpce litovat. Ani jsem ta slova nepostřehl. Můj řidič Usman ano.

Druhý den, po druhé ranní modlitbě, položil přede mne na půl plný jutový, divně páchnoucí, pytel. „Patron Frank, co máme s těma hlavama dělat?" Otřepal jsem se a nevěřícně optal: „Jaké hlavy?" „No těch pasáků co ti včera vyhrožovat. Já to slyšet a to se nesmět. Ty být velký patron a dávat lidem jídlo. Nikdo nesmí vyhrožovat tobě. To ty ztratit autoritu a my ztratit autoritu taky s tebou."

Kouknul jsem do pytle. Ovanul mě silný zápach krve. V pytli bylo pět hlav. Všichni ti pasáci ze včerejška v jaksi redukované podobě. Jen se tak nějak divně zubili. Kývu hlavou a odložím pytel. Argumenty Usmana zněly přesvědčivě. Nezbylo než souhlasit a zachovat dekórum.

„Co s tím mám dělat? Opravdu nevím. Useknuté hlavy jsem doposud od nikoho nedostal." „Můžeš prodat hlavy marabu, jsou tvoje." Usman mi pomalu vysvětlil, že marabu zakopávají lidské hlavy do země. Věří, že nějakým způsobem do nich za určitou dobu přičarují diamanty. Po nějakém čase, to poznají podle kouzel a hvězd, hlavy vykopou a diamanty vyberou. Kupují si prý k tomu účelu děti, hlavně sirotky. Ty zabijí a jejich hlavy k tomuto čarování používají. Později vláda nechala marabu pochytat a zastřelit.

Nechal jsem prodej hlav na Usmanovi. Peníze ať rozdělí mezi řidiče podle vlastního uvážení. Z vrozeného taktu jsem se neptal, kdo a jak ty hlavy pasákům odřezal a čím.

Nějak jsem ale pomalu začínal chápat, proč jsou tady na severu všichni ke mně velmi uctiví. Začalo mi docházet že hlavní důvod asi nebude dlouhozrnná rýže co jim dávám na přilepšenou zdarma. Usman byl velký muž a ctil svého patrona.

Zlato Afriky
Frank Nekovář

Český právník Vám opět radí (4)

Na pozemku, který jsem zdědil v České republice, se nachází studna, ze které si navíc soused čerpá vodu bez mého souhlasu. Jak se proti tomu mohu bránit? Jak zjistím, že je studna legální, pokud k ní nemám žádné doklady?

Tyto případy jsou velmi specifické a vyžadují další zkoumání, a to především zda tak soused činí se souhlasem, na základě věcného břemene či bez souhlasu. Věcné břemeno lze zjistit z výpisu z katastru nemovitostí, případně lze takové věcné břemeno zřídit či uzavřít se sousedem jinou dohodu.

Pokud jde o legálnost studny, je třeba se obrátit na příslušný stavební úřad, který Vám k ní sdělí na Vaši žádost podrobnosti či Vám sdělí, že žádnou takovou studnu nevede a bude třeba ji zlegalizovat.

Pro jednání jak se sousedem, tak s úřady, Vám doporučuji odborné zastoupení, jelikož v případě, že bude nutné podniknout určité právní kroky, zastoupení Vám celý proces velmi usnadní.

Když jsem nedávno náhodou kontroloval katastr nemovitostí, zjistil jsem, že u pozemku, který vlastním, je poznamenané probíhající řízení, o kterém nic nevím a ani jsem o něm nebyl vyrozuměn. Jak mám postupovat? Co se za takovým řízením může skrývat?

V katastru nemovitostí je vždy dobré mít zapsanou adresu, na které jsem k zastihnutí, jelikož katastr nemovitostí obesílá a informuje vlastníky nemovitostí o probíhajících řízeních, která se týkají jejich nemovitostí, zejména pak o převodu vlastnického práva k nemovitosti.

Je možné pomocí čísla jednacího z katastru nemovitostí zjistit, o jaké řízení se jedná. Doporučuji nejprve zavolat na příslušný katastrální úřad a to osobně, popřípadě prostřednictvím Vašeho právního zástupce. Pokud byste informaci nerozuměli nebo pokud by někdo skutečně nakládal s nemovitostí bez Vašeho vědomí, je vždy vhodné obrátit se na českého advokáta, který se specializuje na problematiku nemovitostí a který Vám dokáže poradit nejvhodnější postup v dané věci.

Do budoucna doporučuji každému si zaplatit tzv. **hlídacího psa.** To pokud máte katastr Vám neprodleně pošle na Váš email nebo telefon informace o probíhajícím řízení a Vy budete moci reagovat ihned. Bližší informaci najdete na:https://www.cuzk.cz/Katastr-nemovitosti/Poskytovani-udaju-z-KN/Sledovani-zmen/Sluzba-sledovani-zmen-v-katastru-nemovitosti.aspx

Chtěl bych odkoupit od obce id. 1/3 pozemku, který máme ve spoluvlastnictví. Jak mohu postupovat?

V tomto případě lze obec oslovit s dotazem, zda by Vám id. 1/3 pozemku neodprodala a učinit jí nabídku nejlépe ve výši tržní ceny v daném místě a čase, která může být podložena znaleckým posudkem. Obec má pak dle zákona o majetku obcí daný postup, kterým se musí řídit a pokud odmítne id. 1/3 pozemku prodat, není možné ji k tomu nutit.

V případě, že byste ale dále nechtěli setrvávat v takovém spoluvlastnictví, lze podat žalobu k soudu, na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví. Během soudního řízení by pak bylo toto spoluvlastnictví vypořádáno s přihlédnutím k mnoha faktorům. I zde je dobré se poradit s advokátem, který Vám osvětlí veškeré možnosti Vašeho případu.

Během restitučního řízení nám byla navrácena nemovitost v České republice, náš právní zástupce ale zapomněl zažádat o sousední zahradu, která byla také ve vlastnictví našich předků. Zahrada je nyní ve vlastnictví obce. Máme nějakou možnost získat zahradu zpět? Jak můžeme postupovat?

Neznám detailně Váš případ. Je nutno posoudit každý případ dle specifik toho případu. Pokud vše proběhlo dle platných předpisů, dnes již nemáte nyní žádný právní nárok na daný pozemek. V tomto případě můžete zkusit požádat obec o odkup této nemovitosti, a to s odůvodněním, že se jedná o původní rodinný majetek, který ale nebyl součástí restitucí, a také z důvodu, který jste uvedli. Je ale pouze na rozhodnutí obce, zda Vám tento pozemek prodá, či nikoliv. Sama obec rozhoduje na základě zákona o majetku obcí a její rozhodnutí se nedá ovlivnit a prodej pozemku nelze nijak vyžadovat.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Remembering Father Vincent Capodanno

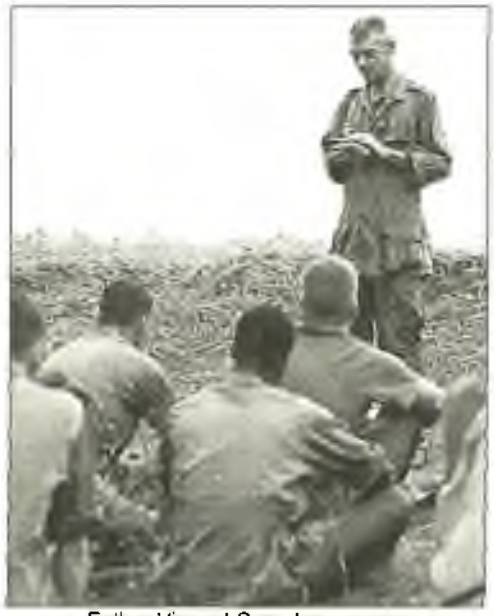
Father Vincent Capodanno

September 4, 2022 marks the 55th anniversary of the passing of Father Vincent Capodanno. Father Capodanno embodied the strength of a selfless servant of God. Despite being horrifically wounded, and armed in the battlefield of war with only his love of God, Father Capodanno continued to minister through unceasing danger to serve his flock. In a world where there are many who have darkened the priesthood, it is important to remember the thousands of forgotten priests who have dedicated their lives in order to navigate their fellow man towards everlasting light.

Vincent Capodanno was born on February 13, 1929, in Staten Island, New York. His mother and father were Italian immigrants who passed down their love of Jesus Christ and their Catholic faith to their many children. When World War II commenced, Capodanno's three brothers served in the military and this experience embedded a strong sense of nationalism in Capodanno who was also overt about his love of Catholicism. Before class in High School, Capodanno attended daily Mass at his home parish and continued this practice even after his High School graduation into his undergraduate years at Fordham University.

In 1949, Capodanno received acceptance to the Catholic Foreign Mission Society, the Maryknolls. Capodanno completed his seminary training and was ordained in 1958. Soon after, in 1959, he began his ministry in Taiwan. There he studied the naitive language as well as the culture of his future parishioners. In the fall of 1960, he became the director of a youth hostel for young Chinese men preparing for the national college entrance exam and was responsible for their spiritual growth.

In 1966, Father Capodanno joined the Navy Chaplain Corps to serve the Marine troops in Vietnam. As the chaplain for the battalion, Father Capodanno initially served young enlisted troops but subsequently was transferred to a medical unit ministering in the battlefields of war.

Father Vincent Capodanno prays with the soldiers of his battalion

Father Capodanno became close to the Marines he served, establishing libraries for them, coordinating gift distribution and assisting villagers. Father Capodanno was well liked by the Marines and he felt a need to stay with them and so made a personal request for an extension in Vietnam though leaving would have been a much easier route.

After hours of heavy fighting from a North Vietnamese ambush on September 4, 1967, with the 3rd Battalion, 5th Marines, Father Capodanno, despite himself being seriously injured, ran to the help of a wounded corpsman and the Marine he was assisting who were pinned down by an enemy machine gunner. Despite the dangerous situation, Father Capodanno raced towards danger so that he may administer medical and spiritual attention to the wounded. Despite being unarmed, the enemy opened fire and Father Capodanno became the victim of 27 bullet wounds.

Shortly after his passing, a chapel was dedicated to Father Capodanno on Hill 51 in Que Son Valley, Vietnam. The chapel at the Navy Chaplains School at Newport, RI, is also dedicated to Father Capodanno and in 1969, Father Capodanno was awarded the Medal of Honor.

Throughout the over two thousand year history of the Catholic faith, there have been countless Christian priests that have selflessly strived to lead their fellow brothers and sisters home. I pray that their legacy continues and that the beauty of God's light shines brightly within for Jesus said to His disciples "You are the light of the world" (Douay Rheims, Mat. 5.14).

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

105. Q: Where in the church building is Jesus present in a special way?
A: In the tabernacle.
In the Bible: Exodus 40:34; Luke 22:19
In the Catechism: CCC, 1379

106. Q: Who is the source of all blessings?
A: God is the source of all blessings. In the Mass we praise and adore God the Father as the source of every blessing in creation. We also thank God the Father for sending us his Son. Most of all we express our gratitude to God the Father for making us his children.
In the Bible: Luke 1:68-79; Psalm 72:18-19
In the Catechism: CCC, 1083,1110

Going Deeper
You are blessed in so many ways. But every blessing comes from the very first blessing – life! God has given you life and made you his child. This is an incredible blessing! One of the greatest ways we can show God our gratitude is by going to Mass. By showing up every Sunday and participating in Mass, you show God how thankful you are for everything he has done for you.

107. Q: True or false: When you receive Holy Communion, you receive a piece of bread that signifies, symbolizes, or represents Jesus?
A: False.
In the Bible: Matthew 26:26
In the Catechism: CCC, 1374,1413

108. Q: What do you receive in Holy Communion?
A: The Body, Blood, soul, and divinity of Christ.
In the Bible: 1 Corinthians 11:24; John 6:54-55
In the Catechism: CCC, 1374,1413

Going Deeper
Jesus is truly present in the Eucharist. It is not a symbol; it is Jesus. We receive all of Jesus in the Eucharist. Even the tiniest crumb that falls from the wafer contains all of Jesus. The bread and wine become Jesus at the moment of consecration. This is an incredible moment. In this moment Jesus comes among us once again. Every time you go to Mass, bread and wine are transformed into the Body and Blood of Jesus. You are blessed to be able to receive Jesus in the Eucharist.

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

105. Otázka: Kde je v kostele Ježíš zvláštním způsobem přítomen?
Odpověď: Ve svatostánku.
V Bibli: Exodus 40:34; Lukáš 22:19
V katechismu: KKC, 1379

106. Otázka: Kdo je zdrojem veškerého požehnání?
Odpověď: Bůh je zdrojem vaškerého požehnání. Ve mši svaté chválíme a uctíváme Boha Otce jako pramen požehnání veškerého stvoření. Děkujeme také Bohu Otci, že nám poslal svého Syna. Nejvíce ze všeho vyjadřujeme svou vděčnost Bohu Otci za to, že nás učinil svými dětmi.
V Bibli: Lukáš 1:68-79; Žalm 72:18-19
V katechismu: KKC, 1083,1110

Hlouběji
Dostáváme požehnání mnoha způsoby. Ale každé požehnání pochází z úplně prvního požehnání – života! Bůh ti dal život a učinil tě svým dítětem. To je neuvěřitelné požehnání! Jedním z nejlepších způsobů, jak můžeme Bohu projevit svou vděčnost, je jít na mši svatou. Tím, že každou neděli jdete na mši svatou a prožíváte ji, ukazujete Bohu, jak jste vděční za vše, co pro vás udělal.

107. Otázka: Je pravda nebo lež: Když přijímáte svaté přijímání, dostáváte kousek chleba, který znamená, symbolizuje nebo představuje Ježíše?
Odpověď: Je to lež.
V Bibli: Matouš 26:26
V katechismu: KKC, 1374,1413

108. Otázka: Co přijímáte při svatém přijímání?
Odpověď: Tělo, krev, duši a božství Kristovo.
V Bibli: 1. Korintským 11:24; Jan 6:54-55
V Katechismu: KKC, 1374,1413

Hlouběji
Ježíš je skutečně přítomen v eucharistii. Není to symbol; je to živý Ježíš. V eucharistii přijímáme celého Ježíše. I v tom nejmenším drobečku, který upadne z hostie, je přítomen celý Ježíš. Chléb a víno se stávají živým Ježíšem v okamžiku proměňování. To je neuvěřitelný okamžik. V této chvíli Ježíš opět přichází mezi nás. Pokaždé, když jste na mši svaté, se chléb a víno proměňují v Tělo a Krev Ježíše. Je požehnání, když můžete Ježíše v eucharistii přijímat.

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Jak Vojmil ze Zbiroha osvobodil zazděnou nevěstu

Na vysokých pískovcových skalách byl v polovině 14. století panem Hynkem z Valdštejna postaven hrad Hrubá Skála. Až do roku 1370 na něm hospodařil Hynkův bratr Jaroslav. Od té doby až do roku 1395 nejsou známi žádní jiní majitelé hradu. Možná právě v té době se odehrál příběh lásky a odvahy „černého rytíře".

Pan Beneš Heřmanův, hrdý a mocný pán Hrubé Skály, se na smrt znepřátelil s rytířem Věslavem ze Zbiroha. Rodiny obou znepřátelených mužů měly zakázáno se stýkat nebo se jenom přátelsky pozdravit. Jenže city člověku zakázat nelze a láska, ta už si rozhodně nenechá poroučet. A tak se stalo, že Heřmanova dcera Svatava a Vojmil, syn pana Věslava, k sobě vzplanuli silným citem. Ten cit však neměl sílu zpřetrhat nepřátelství jejich otců. Vojmil proto požádal svého panoše Břenka, který byl zároveň jeho dobrým přítelem, aby vstoupil do služeb pana Beneše Heřmanova a stal se poslíčkem zamilovaného páru.

Zanedlouho v zemi vypukla válka s míšeňským purkrabím. Beneš Heřmanův se dozvěděl, že Sasové chtějí táhnout k Praze údolím pod jeho hradem. A protože byl věrným poddaným českého krále, rozhodl se saská vojska nečekaně přepadnout a zničit. Ozbrojil tedy svůj lid a vyžádal si pomoc sousedních rytířů. Jenom pana Věslava neoslovil. Ten Beneši Heřmanovi svou pomoc sám nabídnul, jsa ochoten bránit zemi a zapomenout na stará příkoří. Pan Beneš však ruku, takto podanou ke smíru, nepřijal.

Když se Sasové přihnali ke Hrubé Skále, začala nelítostná bitva. Beneš Heřmanův bojoval statečně, ale nepřítel byl v přesile. A když už si pan Beneš myslel, že za svoji zemi položí život, náhle z lesa vyrazili černě odění jezdci a vrhli se na Sasy. Vůdce černých jezdců, mladý rytíř, se probojoval k Beneši Heřmanovi právě ve chvíli, když na něj nepřítel zamířil svůj meč. Rána, která měla pana Beneše sprovodit ze světa, dopadla na hlavu černého rytíře. Meč prosekl přilbu, ale statečný rytíř naštěstí zraněn nebyl. Přeživší Sasové se ještě chvíli snažili vzdorovat, ale nakonec ve zmatku prchli do lesů. Beneš Heřmanův chtěl poděkovat černému rytíři za záchranu života, ten však se svojí družinou zmizel stejně rychle, jak se objevil.

Černý rytíř od hradu Hrubá Skála

Beneš Heřmanův poté na oslavu vítězství uspořádal na svém hradě velkou hostinu. Pozval na ni všechny rytíře, kteří po jeho boku tak statečně bojovali. Doufal, že podle proseknuté přilby pozná svého zachránce a bude mu moci poděkovat a vzdát hold. Dokonce se rozhodl, že bude-li ten udatný muž svobodný, dá mu za manželku svou dceru Svatavu. Na hostině si tedy prohlížel všechny přilby hodujících rytířů a po chvíli našel tu, kterou hledal. Přešťastně objal svého zachránce a radostně mu sdělil, že mu hodlá za jeho statečné činy poděkovat. Ale rytíř, jehož přilbice byla náhodou také proseknutá, neměl na jeho záchraně žádné zásluhy. Nechtěl se ale nechat připravit o takové pocty a do role Heřmanova zachránce se směle a bez okolků vžil.

Zato Svatava smrtelně zbledla, když slyšela, jaký osud pro ni její otec přichystal. Věděla, že pan Beneš Heřmanův se stal obětí klamu, neboť jeho zachráncem nebyl nikdo jiný než její statečný a milý rytíř Vojmil ze Zbiroha. I Svatava se v této nelehké chvíli zachovala statečně a obvinila neznámého rytíře z podvodu a klamu. Odmítla mu odevzdat otcův dar, zlatý řetěz, a nepodala mu ani snubní prsten, kterým ho měla uznat jako svého ženicha. Otec Svatavě nevěřil a pokládal její jednání za pohanu svého jména. Přikázal tedy, aby byla jeho dcera uvězněna. Doufal, že vidina trestu ji vyděsí natolik, že svůj názor změní. Svatava však trvala na svém rozhodnutí a nepovolila ani tehdy, když jí otec hrozil smrtí. Tu rozkázal pan Bořek Heřmanův, aby byla jeho neposlušná dcera odvedena do nejhlubšího vězení ve skále a tam zazděna.

Události na hradě sledoval panoš Břenek. Ten rychle vyrazil z hradu a tajně pospíchal na Zbiroh, aby šokující novinky sdělil svému pánovi. Vojmil na nic nečekal a uháněl ke Hrubé Skále. V noci se pomocí provazů vyšplhal na skálu a podle rady svého panoše se dostal do vězení, kde byla Svatava zazděna. Když se milenci ocitli v bezpečí pod skálou, stál tam rytíř Bořek Heřmanův. Toho stráž upozornila na odvážný čin mladého rytíře. Když otec pozoroval, jak statečně si Vojmil při osvobozování Svatavy vedl, pomalu začínal věřit, že právě on je ten černý rytíř, který mu nedávno zachránil život. Skutečnost potvrdil i muž, který zatím neoprávněně užíval všech pánových poct. Přiznal se, že lhal, jsa opojen vidinou velkého bohatství a krásou Svatavy. Nepoctivec byl vyhnán z hradu a na jeho místo byl s velkými poctami uveden Vojmil. Zakrátko se na hradě konala radostná a honosná svatba.

S využitím práce Michaely Kovačkové připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Současná podoba zámku Hrubá Skála

